

BIBLIA ÉS GYÜLEKEZET

2006. március

A Biblia Szövetség folyóirata

XVIII. évfolyam 1. szám

Ára: 320,- Ft

– NE TEDD LE A FEGYVERT! – A HÍVŐ EMBER ÉS A KERESZT –
– ÉLETEM LEGJOBB DÖNTÉSE – VASÁRNAP, MINT A GYÜLEKEZET ÜNNEPE –
– A BIBLIAI KIJELENTÉS ÉS A TUDOMÁNY –
– A MEGTALÁLT BOLDOGSÁG – ÉBREDÉSI MOZGALMAK

* * *

MELLÉKLETÜNK TÉMÁJA: A BIBLIA SZÖVETSÉG 2006. ÉVI PROGRAMJA

Aldott ünnepeket!

“Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!
Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik.” - Mk 16,15-16

Bsz tagok misszióban – Gyöngyvér és Ede Ecuadorban

A gyermek klub Gyöngyvér vezetésével (1);
a család: Ede, Mirjam, Benjamin, Marlene, Mark és Gyöngyvér (2);
istentisztelet (3-4.); és az ajándék banán (5.)

Szeretettel küldjük képes üdvözetünket Ecuadorból. Megosztjuk a kedves Olvasókkal egy átlagos hetünk programját, ezzel talán jó betekintést adhatunk itteni életünkről. **Hétfőn**, Ede, délelőtt rádióprogramot szerkeszt és vesz fel. Kéthetenként este találkozik a gyülekezet két presbiterével, akikkel imádkozik a gyülekezet dolgaiért, és bibliatanulmányozással képezi őket a gyülekezetvezetői feladatokra.

Kedden esti istentiszteletet tartunk, amikor kb. negyedórás közös énekkel dicsőítjük Istent, majd háromnegyedórás intenzív bibliatanulmányozás következik, és negyedórás imaközösséggel zárjuk az alkalmat.

Szerdán este több házikör tart alkalmat Atuntaquiban (lakóvárosunk).

Csütörtökön, Ede (kéthetente) találkozik két ibarrai lelkésszel, akikkel Bibliát olvasnak, imaközösséget tartanak, és a gyülekezeti munka szervezésében, vezetői feladataik ellátásában gyakorlati tanácsokkal segíti őket. Estéknként házikört tart itt, Atuntaquiban.

Pénteken délután Gyöngyi gyermek klubot vezet, Ede este Ibarrában (egy másik város) tart házikört.

Szombaton délután ifjúsági óra, majd este tanítás a CCB-ben (laikus bibliaiskola).

Vasárnap Ede 8.30-tól "Jó szolga" tanfolyamot, 9.30-tól pedig istentiszteletet tart.

Ezek az állandó heti alkalmaink, amihez persze mindig csatlakozik még néhány találkozó, látogatás, lelkigondozói beszélgetés és egyéb rendkívüli program.

Köszönjük, hogy imádságos szívvel gondolnak ránk, hálából küldünk az Olvasóknak egy kis banánt.

Ede és Gyöngyvér (Sípos) Luz

NE TEDD LE A FEGYVERT!

Több bibliaolvasó botránkozott már meg azon, hogy sok harci történet található a Bibliában. Ők többek között azt nem értik, hogy a béke és szeretet Istene miért engedte a bibliai kor háborúit, sőt nemcsak, hogy engedte, de népét még harcolni is küldte. De az Újszövetségben is találkozhatunk olyan felszólításokkal, amik – pl. a keresztyéneket – „fegyverkezésre“ és „harcra“ biztatják.

Talán azért is botránkoztatóak ezek az igehelyek sokak számára, mert már elégük van abból az ádáz küzdelemből, ami csak a mi hazánkban, Magyarországon is immár évek óta folyik. Nemcsak pártok vívják csatájukat egymás ellen, de családok, rokonok, munkatársak, lakótársak is forgatják a gyűlölet kardját. És az embereket, vallásokat, csoportokat lejárató kampányt gerjesztő újságírók, riporterek még provokálnak is a „mindenki, mindenki ellen“-i harcra.

Bennünket, hívő keresztyéneket legérzékenyebben talán az Isten népe, az Egyház elleni harc érint, amikor rágalomhadjárattal, pénzügyi diktatúrával, az erkölcstelen élet felmagasztalásával szeretnék az Isten dolgai iránt mindig is érzékeny ifjúságot és gyermekeket az Istenbe vetett hittől eltávolítani, sőt, erkölcsileg is megrontani.

A Biblia Szövetség fontosnak tartja azt, hogy a hívő és Biblián tájékozódó keresztyének valamennyien meglássák, hogy a szabadság jelszava mögé rejtőző ellenségnek mi az igazi szándéka.

A Bibliára figyelő keresztyén ember nagy kiváltsága ugyanis az, hogy a dolgok mögé láthat. Amikor Pál apostol felhívta Timótheus figyelmét arra, hogy harcolja „a hitnek szép harcát“ (1Tim 6,12), nem arról a veszélyről beszélt, ami egészségét, pénzét és anyagi jólétét fenyegette, hanem ami a lelkét és hitét, azaz a Jézus Krisztussal való életkapcsolatát. Ennek a hitkapcsolatnak a megromlása ugyanis közvetlenül a keresztyén embert, közvetve pedig a társadalmat teheti tönkre.

Pál apostoltól azt is megtudjuk, hogy ki az igazi ellenség. Az ellenséget „szellemi hatalmasságnak“, a „gonoszág lelkének“, „magasságban lakozó szellem“-nek nevezi (Ef 6,12), rávilágítva arra, hogy az ellenséget a nehezen megfogható szelle-

miségben, mai szóval, ideológiában keressék. Ha ma írni levelét, akkor bizonyára úgy fogalmazna, hogy tulajdonképpen nem „test és vér“ küzdelme zajlik a világban, hanem „ideológiáké és értékrendeké“.

DSIDA JENŐ

TEKINTET NÉLKÜL

Be kell látnunk:
Ha kérdeznék, becsületesen
felelni kell.
A harcot becsületesen
fel kell venni,
az úton becsületesen
végig kell menni,
a szerepet becsületesen
el kell játszani,
keményen és tekintet nélkül.

A kapuk mögül ebek viczorognak,
az ablakokból kiköpdösnek
és röhögnek.
Száz közbiztonsági gócpont
adja ki az elfogatási parancsot.
Kemény tárgyak zuhognak a fejünkhöz,
súlyos, vérező kövek,
de néha röppen sóhaj is,
szerepet is, rózsza is.

És este a tűzhely mellett,
vagy szuronyos zsoldárok között
hátrakötött kézzel,
mégis mondogatni kell
a fellebbezhetetlen,
sziklakemény,
erősítő,
vigasztaló
igét:

Krisztusnak és Pilátusnak,
farizeusoknak és vámosoknak,
zsidóknak és rómaiaknak
egyformán szolgálni
nem lehet.

Aminek szemtanúi vagyunk a mai Magyarországon is. Az új ideológiák és értékrendek közvetítői, sokszor műhelyei a tv-k és rádiók, újságok szerkesztősejei, a röplapok, plakátok kiadói, egyes pártprogramok kidolgozói.

Talán azt is kimondhatjuk, hogy nem

emercsoportok, hanem ideológiák ádáz harcának szemtanúi vagyunk, amely ideológiák jelentős részének legfőbb küldetése a keresztyén hit alapjának, értékrendjének bomlasztása, szétverése.

A keresztyén fundamentum a Bibliában magát kijelentő Isten, aki ennek a világnak erkölcsi törvényeket adott, továbbá Jézus Krisztus, és történelmi váltásműve, ami a golgotai kereszt és az üres sír evangéliuma. Ezekre a tényekre épül hitünk és erkölcsi rendünk. Tulajdonképpen ennek a fundamentumnak megkérdőjelezését, nevetségessé tételét, értéktelenítését, ezzel tudatos megsemmisítését szemlélhetjük.

Jellegzetessége ennek a támadásnak az, hogy a keresztyének által képviselt ideológia és értékrend helyett egy másik reklámozása történik, ami az élő és mindenható Isten helyébe az élő és „mindenható“ embert helyezi, erkölcsi értékrendjét pedig a „mindenható pénz“ képviseli. Az új eszme képviselői – legalább is sejtjük – talán maguk sem érzékelik, hogy erkölcsi rendjünkben a pénz diktátor, az ember pedig nyomorult rabszolga.

Amikor Pál apostol azt írta, hogy „harcold meg a hitnek szép harcát“, arra figyelmeztette Timótheust – ezzel a későbbi korok keresztyén emberét is –, hogy az ideológiák harcában a hívő emberek nem állhatnak félre, mert akkor elárulják Urukát. Senki sem teheti le álszent módon fegyverét, nem vállalhat passzivitást, és nem nézheti tétlenül az ellenség tombolását. A keresztyén ember ebben a harcban nem állhat az ellenfél oldalára, mert ott számára esetleg több pénzt és nagyobb jólétet kínálnak. Aki pedig úgy véli, hogy nem tud kiigazodni a harcban, ezért inkább nem vesz abban részt – az is helytelenül cselekszik. Mert a Krisztus egyházához (ami az igazság oszlopa és erőssége – 1Tim 3,15) tartozó embereknek – feleketektől függetlenül – a Krisztus igazsága mellé kell állniuk, harcolva a hazugság megnyilvánulásai ellen. Hiszen a hit dolgaiban a Biblia nem ismer el fegyverszünetet, még kevésbé fegyverletételt. De erre figyelmeztet bennünket hű Urunk értünk vívott gecsemáni és golgotai harca, és biztat húsvéti győzelme is.

Sípos Ete Álmos

A HÍVÓ EMBER ÉS A KERESZT

Akkor lettem hitetlenből hívóvé, amikor megértettem a kereszt titkát. Vagyis azt, hogy miért kellett Jézusnak meghalnia, mi volt az ő szörnyű szenvedésének és kínhalálának az oka és a célja. Amikor világos lett számomra, hogy ő valóban helyettem halt meg a kereszten, az én bűneim büntetését vállalta magára, és így Isten ezt a halálos ítéletet rajtam már még egyszer nem hajtja végre. Megmenekültem a haláltól, a kárhazottól. Jézus alászállt a pokolra, hogy nekem ne kelljen oda jutnom, s hogy a földi életem se legyen pokol.

Mit jelent ez? Azt, hogy én hazudtam, loptam, Istent káromoltam, s ezekkel kiérdemeltem Isten büntetését. Jézus mindezt nem tette, de átvállalta az én bűneimet és azok igazságos ítéletét. Ezért Isten nem tulajdonítja nekem az én bűneimet, hanem nekem tulajdonítja Jézus Krisztus igaz-voltát. „Mert aki bűnt nem ismert, bűnné lett érettünk, hogy mi Isten igazsága legyünk öböne“ (2Kor 5,21).

Ez volt az indulás. S megtelt a szívem hálával: „ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába, akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata az ő vére által“ (Kol 1,13-14).

És ez után újra elkövettem bűnöket. Már nem akartam, és azonnal észre is vettem, megbántam és fájt – de azóta is megtörténik, hogy engedetlen leszek valamiben Istennek. És akkor mi a teendő? Ugyanaz, ami az út elején. „ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól“ (1Jn 1,8-9).

Nincs más megoldás a bűnre, csak Isten bocsánata. Ő pedig egyedül Jézus Krisztus kereszthalálára való tekintettel bocsát meg. Miért? Mert egyedül az ő szent Fiának önmaga feláldozását fogadja el mindnyájunk helyett érvényes elégtételnek. De ez olyan mértékű és erejű elégtétel, hogy egész életünkön át újra és újra jöhetünk kegyelemért,

mert Krisztus kereszthaláláért árad a hívőre gazdagon Isten elfogyhatatlan kegyelme.

Jézusnak a kereszthalálával kieszközölt váltsága tehát nem csak az Isten elleni lázadásból való megtérésünket teszi lehetővé, hanem az új életben való járásunkat is. Azon, ami nagypénteken a golgotai kereszten történt, nem lehet

Nincs ilyen, hogy nagypénteki, húsvéti és pünkösd-i keresztyén, mintha ez utóbbiak már túlléptek volna a kereszten. Hanem vannak Isten megváltott gyermekei, akik a Krisztusban és Krisztusért kapott váltság erejéből élnek, annak az erejével járnak, a keresztről való beszédet hirdetik, s Krisztus keresztségéhez hívnak másokat is, mert egyedül ezért kaphat üdvösséget bárki.

Nem véletlenül hangsúlyozza a Szentírás annyira Jézus vérének az erejét. Az ő „keresztségének vére“ szerzett békességet Isten és ember között (Kol 1,20), általa nyerhet bűnbocsánatot és örök életet minden hívő (Kol 1,14; Jn 6,54), ez az egyetlen elegendő váltságdíj (1Pt 1,18-19), a Bárány vérének ereje győzte le a Sátánt (Jel 12,11), ez tisztít meg minden bűntől (1Jn 1,7), ez segít, hogy tiszta lelkiismerettel szolgáljunk az élő Istennek (Zsid 9,14).

Roy Hession A megújulás útján c. könyvében (Harmat, 2005.) megrendítően ír a Bárány vérének erejéről, amire a hívő egész életében rászorul, de amire nyugodtan ráhagyatkozhat, ami megtart a keskeny úton, megújít, ha megfáradunk, táplál, alkalmassá tesz a szolgálatra, megtart alázatban, s megtanít arra, hogy soha ne magunkban bízunk, hanem a mi Urunkban, aki szeretett minket és önmagát adta érettünk.

A megdicsőült Krisztus most a mennyben van. De az ő kereszthalálának erejéből élünk, mert ez a kegyelem kiapadhatatlan forrása. Így ezért ne csak nagypénteken vagy egy-egy úrvacsora alkalmával adjunk hálát, hanem magasztaljuk érte szüntelenül a mi hatalmas Megváltónkat, aki megalázta magát, s engedelmes volt egészen a kereszthalálig. Ne unjuk meg akár naponta dicsőíteni őt a mennyi seregekkel együtt: „Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás! ... mert megölettélt és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden nemzetből és népből...“ (Jel 5,9. 12.)

Cseri Kálmán

FÜLE LAJOS

MA IS VAN 'JERIKÓI' ÚT

Ma is van 'jerikói' út,
eshet ki-ki rablók kezébe.
Te is lehetsz útfélre vetve,
s ha nem leszel netán, nem érdem.

Sőt bárkit elkerülhet itt is
pap, lévita, szóval akárki,
ott maradhat véreben fekve,
s hiába fog részvétre várni.

Nem tudhatod, mit hoz a holnap,
egyben lehetsz biztos te már most,
hogy rád talál s megáll fölötted
az IRGALMAS SAMARITÁNUS,

ha rászorulsz az irgalomra,
s nem segíthet már rajtad ember:
pap, lévita, se úr, se szolgál,
csak KRISZTUSOD – a kegyelemmel.

VOLTAM – VAGYOK

Voltam Tamás – kételkedő,
Simon Péter – hűtlenkedő.
Heródes is – véres kezű,
Pilátus is – ítélkező,
Barabbás is – halál fia...
Értem kellett meghalnia!
– S vagyok, vagyok – ISTEN fia.

„túllépni“, attól a hívő egy percre sem távolodhat el, mert ez az objektív tény: Jézus helyettünk vállalt váltságahalála az alapja minden hívő új életének és az abban való növekedésének, a megszen-telődésnek.

ÉLETEM LEGJOBB DÖNTÉSE

Mi is volt életem legjobb döntése? Izgatottam készülődtem a kérdés megválaszolására. Hamar fogalmaztam meg: Az elhatározás, hogy Jézus Krisztusnak, Isten Fiának a követője lettem. Majd végiggondoltam, hogy milyen szempontok alapján fogok erről írni, és akkor sziporkázó kérdések és frappáns válaszok jutottak eszembe. Nagyszerű, így mindenben is lesz! És azt is leírom, hogy mikor és hogyan történt, miről szólt és, hogy mi lett a következménye.

Miközben száguldoztak fejemben az ötletek, egy csendes gondolatra figyeltem fel: „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelve titeket arra, hogy elmenjeteek és gyümölcsöt teremjeteek“ (Jn 15,15-16). Megdöbbsentem, majd megdöbbsenésemet öröm követte: hiszen a legjobb döntést életemben valaki már meghozta helyettem. Erről az eseményről szeretnék inkább most írni; azért, hogy erősítsem a megfáradtatokat, és hitbeli bizalomra hívjam a bizonytalanokat.

Életem legjobb döntését Jézus hozta meg az isteni örökkévalóságban a világ teremtése előtt, és a földi történelemben a Gecsemáné kertjében, amikor ezt mondta: „Mindazonáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem legyen meg a te akaratod. Igen, Atyám!“ Jézus igent mondott Isten igazságos ítéletére, hogy Menyei Atyám igent mondhasson rám.

Jézus döntéséről 30 éves koromig nem is tudtam, pedig életem során nagyon sok tudás megszerzésére nyílt lehetőségem. De mégsem jöttem rá, mi az élet igazi értelme és célja. Azt gondoltam, a legfontosabb az, hogy sikeres legyek, jelentős eredményeket érjek el, megvalósítsam, amit akarok. Mindez valóban hallatlanul jól sikerült, és vártam, hogy a sikerek boldogítani fognak.

Rövid idő elteltével azonban válságba kerültem, pedig látszólag minden lehetőséget elértem. Barátnőmmel már közös jövőnket tervezgettük, amikor váratlanul előkerült egy amerikai férfi, aki a lányt – akitől én a boldogságomat reméltem – elvitte a tengerentúlra. A szívemben értetlenség tombolt. Istent azonban „nem érték váratlanul“ az ese-

mények. Azokban a napokban egy kis dunántúli faluban háromhetes bentlakásos angol nyelvtanfolyamon vettem részt. Érzelmi csalódottságom és helyhez kötöttségem miatt vasárnapi pihenőidőben betértem a református templomba. Vártam, hogy ott valamit meg fogok majd érteni, mert egyébként az életemben minden olyan érthetetlennek tűnt. De a prédikáció üzenete nem ért el hozzám, a hirdetés maradt inkább meg-

gettek, amikor ki-ki elmondta személyes tapasztalatát is. Én semmit sem értettem ezekből, és nem is tudtam hozzászólni sem. Végül a lelkipásztor javasolta, hogy: „Ha nincs másnak mondandója, akkor csöndesedjünk el, és imádkozzunk!“ Én is összekulcsoltam kezemet, és lehajtottam fejemet. Meglepetésemre a mellettem ülő falusi néni egyszer csak megszólította a Mindenható Istent, ami megdöbbsentett. Álmélkodásom tovább fokozódott, amikor az ott lévő hívek egymás után elkezdtek régi ismerősként beszélgetni az élő Jézussal. Rögtön elhatároztam, ezt én is meg fogom tenni, ezért jól meg kell figyelnem mindent. Próbáltam megjegyezni az imádságokban elhangzó mondatokat, majd, amikor rám került a sor, képmutatóan gyürkőztem neki: akartam mondani a „betanult szöveget“, de képtelen voltam megszólalni, néma maradtam. Mindebből rögtön levontam a következtetést: most biztosan meg fognak kérni, hogy távozzak közülük! De nem így történt, hanem megszólított az egyik presbiter és felesége, majd szelíd közvetlenséggel kérdezték: Ugye, szerdán eljössz hozzánk? Hát ez nem lehet igaz! – gondoltam magamban – nem akarnak elküldeni, sőt meghívnak magukhoz? Olyan vonzó volt a belőlük áradó szeretet, hogy nem tudtam nemet mondani.

Szerdán este beszélgetésbe elegyedtünk és megvacsoráztunk. A férfi röviden elmesélte hogyan élnek, mikor kerültek a faluba, és mivel foglalkoznak. Beszélt életének egy válságos szakaszáról is, amikor – bár nagyon bízott önmagában – reményei egyszer mégis szertefoszlottak. A kórházi ágyán döbbsent rá arra, hogy igaz az, amit felesége már korábban olyan sokszor tanácsolt neki: Jézus az ő számára is az egyetlen egy megoldás. Ekkor elfogadta Jézus mentő szeretetét, majd őszintén bizonyosságot tett életének megváltozásáról.

Elmosolyodtam beszámolóján, és ezt gondoltam: „Hát persze, neki szüksége van Jézusra, de én olyan ügyes vagyok, ezért nekem nincs rá szükségem.“ Vendéglátóm valami érthetetlen oknál fogva mégis megsejtette képmutatáso-

LUKÁCSI VILMA

A HARMADIK KERT

Az Édent, ahonnan kiűztünk;
a Gecsemánét, ahol Jézus
vért verejtékezett,
hamar megtalálta a művész-ecset:
szívszaggatóan emberi képeket
festettek már.
Meg lehet érteni
a veszteséget, a félelmet is...

A harmadik kert kapuja előtt
sok kusza cserje, fa, bokor
mindent benőtt,
megriad tőle, aki betekint,
– nézd meg jól:
nem a tudásfa vadhajtsa mind?
Ezeket nem jut át a hír,
hogy üres a sír!
Ágak-bogak úgy fonódnak egybe,
megérteni hogyan lehetne
az ésszerűtlen "káprázatot",
hogy föltámadott?!

De aki mégis átlábalja, utat vág rajta,
vállalva, hogy tüske megszaggatja,
s rongy lesz a ruhája,
megrendülten látja,
hogy az üressé lett sírból nőtt ki
az ÉLET FÁJA!

bennem: hétfőn biblióra lesz. Érdekes lehet – gondoltam –, így hát hétfőn azon is részt vettem.

A gyülekezet tagjai tudták, hogy nem vagyok helybeli, majd a bibliórán az is kiderült rólam, hogy Isten országához sincs semmi közöm. A János evangéliumából olvastak fel, majd arról beszél-

mat, ezért a vacsora utáni búcsúzásnál kezembe nyomott egy puhakötésű könyvet. „Vidd el magaddal ezt a kis Bibliát, és este, amikor a fásztó tanulás után lefekszel, olvassál el egy-két zsoltárt!” – mondta. Megfogadtam a tanácsát, és ezután mindig nyugodtan aludtam el, pedig a körülményeim változatlanok maradtak. Egyik este például a boldogságról olvastam: „Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett. Boldog az az ember, akinek az Úr nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság. Ezért hozzád imádkozzék minden hívő, amíg megtalálhat. Ha a nagy vizek áradnak is, nem érik el őt.” (Zsolt 32,1-2. 6)

Lelkemben háborgó vihar és hatalmas csalódás dúlt, hiszen szerelmem hagyta magát elcsábítani, és csak telefonon tudatta, hogy nem velem tervezi életének folytatását. A nyelviskolából sem utazhattam el, bánatomat így nem oszthattam meg senkivel. Helyhez kötött tehetetlenségemen és hirtelen támadt magányomon keresztül a Mindenható megadásra készítetett. Nem tudtam, hogy mi történik, csak azt láttam, hogy minden éppen az ellenkezőjére fordult, mint amire törekedtem.

Ott tartózkodásom alatt ismét meglátogattam presbíter ismerősömet, akitől a Bibliát kaptam. Akkor éppen fiatalok voltak náluk, két fia a barátaikkal. Húsvét előtti napok voltak ezek, így közösen olvastuk el a Jézus golgotai keresztre vezető útról szóló evangéliumi történetet, amikor egyszerre csak megértettem azt, hogy Jézus az úton megy –

neki célja van, ami felé tart. Akkor, életemben először, komoly vágy fogott el: Én is ezen az úton akarok járni – Jézussal! A házi bibliakör végén imádkoztunk. Elmondtam életem első fohászát: „Jézus, kérlek, vegyél engem a te utadra!” Nem volt kifinomult imádság, de én komolyan gondoltam. Jézus is, ezért mindent megtett, hogy arra az útra kerüljek, amit a Biblia keskeny útnak nevez, ami maga Jézus: a világi gondolkodástól eltávolít, és Isten szent jelenlétébe von.

A család meghívott, hogy töltssem velük az ünnepeket. Mindez a rendszer-váltás utáni történet, amikor Magyarországon a húsvéthétfő munkaszüneti nap lett, és felejthetetlen ünnep maradt számomra. Kirándultunk a friss tavaszi természetben, sokat beszélgettünk Isten létezéséről és emberi csalódásaimról. Volt egy szó, aminek jelentését, annak ellenére, hogy gyakran hallottam, mégsem érttem. Ez a kérdés motoszkált tehát bennem: „Mi az a bűn?” A családfő bölcs volt, amikor nem kezdte el felsorolni a bűnök hosszú listáját, hanem kinyitotta a Bibliáját és olvasni kezdte: „De most elmegyek ahhoz, aki elküldött engem, és közületek senki sem kérdezi tőlem: Hová mégy? Mivel ezeket mondtam nektek, szomorúság tölti el a szíveteket. Én azonban az igazságot mondom nektek: jobb nektek, ha én elmegyek; mert ha nem megyek el, a Vigasztaló nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok. És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az

ítélet. A bűn az, hogy nem hisznek én-bennem.” (Jn 16,5-9)

A válasz egyszerű volt, amit én is megértettem: „A bűn az, hogy nem hiszel Jézusban. Ez okozta életed válságát.” Megkérdeztem tehát: Mit tehetek a bűn ellen? Újabb egyszerű válasz következett: „Gyere, kérjünk bocsánatot Jézustól! Nyugodtan mondd el neki, hogy te nem hittél benne harminc éven keresztül.”

Életemben másodszor akkor imádkoztam, bűnvallásomat a Mindenható meghallgatta. Csendes békesség fogott el, életem jó útra tért. Meg tudtam bocsátani a velem törtétek miatt, és elkezdtem követni Jézust.

Életem legjobb döntése akkor lett az enyém, amikor magammal szemben döntöttem Jézus mellett. Elfogadtam a legjobb döntést: Jézus eljött a Földre, és a Golgota keresztyén helyet cserélt velem, Isten érthetetlen kegyelméből újjászült és megbocsátotta bűnömet. 30 éves koromban kaptam lehetőséget – örök életre szólót – döntésének megértésére.

Életemben sok egyéb, jó döntést hoztam, de ezektől nem tudtam megváltozni. Az igazi fordulathoz a legjobb döntésre volt szükség, amit Jézus már a születésem előtt meghozott a Gecsemáné kertjében, amit Mennyei Atyám a világ teremtése előtt megtervezett, amit a Szentlélek Isten a Biblián keresztül újjászületésem pillanatában kijelentett számomra. A legjobb döntést pedig a legjobb következmények követték életemben. Legyen ezért egyedül Istené a dicsőség!

Weber István

VASÁRNAP, MINT A GYÜLEKEZET ÜNNEPE

A címben megfogalmazott kijelentés arra készítet, hogy megvizsgáljuk gondolatainkat a vasárnapról és a gyülekezetről. A régiak mondása itt is érvényes: Elvetsz egy gondolatot – tettét aratsz le... Amit vetünk, azt aratjuk.

Tehát alapvető kérdésünk, hogy mit gondolunk a vasárnapról, ugyanis ez határozza meg, hogyan készülünk rá, hogyan éljük át, hogyan szenteljük

meg ezt a napot. Sok ember számára ez a nap ugyanúgy „vásárnap” lett, ahogyan István király idejében, amikor rendeletére tíz falu népe összegyűlt a templomba; és ezt kihasználva a kereskedők vásárt tartottak. Így lett az Úr napjából vásárnap. Ezért az igazi kérdés most az, hogyan lesz a vasárnapból újra az Úr napja? A keresztyén gyülekezet hogyan ünnepli ezt a napot?

Azt a történetet szeretném elmondani egy családról, hogyan lett számukra a vasárnap az Úr napjává. Évekkel ezelőtt kétségbeesve jött be egy református asszony a lelkészi hivatalba, akivel korábban még nem találkoztunk. Kérése, vágya nagyon őszinte volt. Lányának kért lelki segítséget, aki férjes asszony és egy gyermek édesanyja volt. Fiatalon olyan krízis helyzetbe került, hogy ideg-

összeroppanás fenyegette. Ezért kérte segítségünket. Az ezt követő lelki-gondozói beszélgetések során a Szentlélek felragyogtatta a szabadulás egyetlen útját Jézus Krisztusban nemcsak leánya, de a többi családtag számára is, és segítségül hívták az Úr nevét, aki meghallgatta őket. Jézus Krisztust követik azóta is. Életük története nagyon gazdag, de most csak egy mozzanatát szeretném bemutatni.

Amikor az édesanyával arról beszélgettünk, hogy Isten az ő népe közé, a közös istentiszteletre hívja, azt mondta, hogy nem ér rá, mert olyan a munkabeosztása, hogy vasárnap is dolgoznia kell. Azonban később Jézus szabadítóként belépett életükbe, már nem volt kérdés az Úr napjának megünneplése. Azóta vallja a keresztyén emberek közös hitét és tapasztalatát, hogy nem hiányzik számára a vasárnap miatt „elvesztett” idő és lehetőség. Hiszen helyette olyat kapott, ami elveszíthetetlen.

Önmagában nem kötelesség az Úr napjának megszentelése, hanem egy nagy ajándék, lehetőség, melyen a megszabadított ember ünneplheti szabadító Urát, és lelki testvéreivel együtt lehet.

Az Ószövetség nyugalom napja a teremtés és a szabadítás örömteli ünneplése volt, az Úr nagy hatalmának és tekintélyének ünneplése, amit a teremtésben megmutatott (1Móz 2,1-3). Isten kiválasztott, szövetséges népe, Izrael, az Egyiptomból való szabadulás jeleként is ünnepelte a nyugalom napját (5Móz 5,15). Ezért ezen a napon Isten teremtő és megváltó tetteit ünneplhették Isten választottai.

Az Újszövetség népe viszont Jézus Krisztust és az ő szabadítását ünnepli, aki betöltötte a szombattörvényt is (Mt 11,28), amelyet az Újszövetség Krisztus „árnyék”-ának nevez (Kol 2,19). Az újszövetség népe számára viszont a szabadítás a hét első napján (vasárnap) ragyogott fel, amikor Jézus feltámadt. A feltámadott Úr több alkalommal is vasárnap jelent meg az övéi között. Ötven nappal a feltámadás után is a hét első napján töltötte ki Szentlelkét. Amikor aztán elindult a világmisszió, az első keresztyének ezen a napon gyűltek

egybe, hogy hallgassák az apostoli tanítást, közösségben legyenek, imádkozzanak és úrvacsorázzanak. Éppen ezért, már az apostoli korban az Úr napjának hívták a hét első napját (Jel

PECZNYIK PÁL

JÉZUS ÉL!

Jézus él! Jöjj, higgy neki!
– Üres sírja hirdeti.
Boldog vagy, ha várod őt,
Dicső fényben érkezőt.
Kálváriád véget ér,
Ha veled a Mennybe tér.

1,10). Később az „egyházatyák” is a vasárnap ünnepléséről írtak. Volt és van tehát alapja annak, hogy Isten újszövetségi népe a hét első napját ünnepli.

Szükséges azt is látnunk, hogy nem a nap az igazán fontos, hanem az Úr szerepe. Nem állhat sem a nap, sem az ember a középpontban, csak az Úr-

FÜLE LAJOS

A TEMPLOM ÁLL!

Néhány év telt el, és a templom áll!
Mellette kész az új parókia,
és ámulunk a számtalan csodán,
amit értünk tett az ISTEN FIA,
KI vére árán szerzett életet,
s közöttünk járva velünk épített.

A templom áll, sok ifjú és öreg
térdre borulva háladalra kél,
beleépülnek, mint élő kövek,
a lelki házba, s mindaz, aki él,
ki teljes szívből énekelni tud,
dicsőíti az ATYÁT és FIÚT.

A LÉLEK által itt eggyé lehet
minden bűnös, kit megmosott a vér;
közösségbe von a szeretet,
és követékké formál KRISZTUSÉRT,
hogy továbbadjuk, mi szívünkig ért,
az öröm hírét, az örök Igét.

isten. Ez a tény kell, hogy eligazított legyen a keresztyén ember számára; mert „aki ügyel a napra, az Úrért ügyel, és aki nem ügyel a napra az Úrért nem ügyel” (Rm 14,6).

Kálvin János így ír a naptári nap kérdéséről: „Jóllehet, a régiek nem minden megfontolás nélkül állították a szombat helyébe azt a napot, amelyet mi vasárnapnak nevezünk. Mivel ugyanis annak az igazi nyugalomnak, melyet a régi szombat jelképezett, vége, és teljesedése az Úr föltámadásában van, éppen az a nap, mely a jelképek végét elhozta, figyelmezteti a keresztyéneket arra, hogy a jelképes szertartáshoz ne ragaszkodjanak. Mindazon által nem üzömfűzöm a hetes számot annyira, hogy az egyházat annak szolgálatára kötelezzem. Mert én az olyan egyházakat sem ítélném el, melyek összejöveteleikre más ünnepélyes napokat jelölnek ki, csak babonáságtól mentek legyenek. Ami akkor történik, ha a meghatározott napok egyedül a jó rend és fegyelem megtartására szolgálnak. Ez tehát a dolog lényege, hogy amint az igazság a zsidóknak jelkép alatt adatott, ugyanaz az igazság nekünk jelkép nélkül ajánlatik: először, hogy egész életünkben igyekezzünk cselekedeteink által örökös szombattartásra, hogy az Úr munkálkodjék bennünk Lelke által; másodsor, hogy Isten munkáinak kegyes vizsgálatával külön ki-ki szorgalmasan foglalkozzék, amennyire csak ráér, azután, hogy az egyház törvényes rendjét, mely az Ige hallgatására, a sákramentumok kiszolgáltatására, s nyilvános könyörgésekre rendeltetett, mindannyian megtartsuk; harmadszor, hogy azokat, akik alánk vannak rendelve, embertelenül ne sanyargassuk.” (Institutio II. könyv VIII/34.)

Mindezek fényében mondjuk, hogy a vasárnap áldott lehetőség arra, hogy azt az Úr napjaként ünnepljük, és az Isten dicsőségére végzett munka előtt megálljunk és dicsőítsük őt.

Az Úr napján, amikor Jézus kerül a közepre, megelevenedik a gyülekezet élete, ott gyógyul a szív, a vasárnapi gyülekezet méltán énekl: „Felvirradt áldott szép napunk, ma teljes szívvel vígadunk...” (Ref. Énekeskönyv 356,1).

Ilyenkor azonban nemcsak az Úr óráját, hanem napját ünnepljük, vagyis a gyülekezet közössége egész

napra lehetőséget kap. Rajta kívül nem üdít fel semmi, semmi sem nyugtat meg, és nincs semminek értelme. Ezen a napon is átélhetjük, hogy „minden forrásaink őbenne vannak“. Ezért nagyon jó és üdítő, Isten dicsőségére és a mi hasznukra való, ha vasárnap minél több olyan lehetőséggel élünk a gyülekezeti és a családi közösségben, ami vele köt össze bennünket. Ma, amikor a családok is ritkán vannak együtt, különös figyelmet kell arra fordítani, hogy a közösséget a családi körben Isten dicsőségére gyakorolják. Időnként a gyülekezet nagy családja számára is készítsünk olyan alkalmakat, ahol lelki- és közösségépítés is történik. A szeretet-

vendégségek lelki programmal összekötvé, nagyon sok áldást jelenthetnek. A magányosok számára ajándék, ha vasárnapra a gyülekezet több lehetőséget is kínál, különösen azzal, ha őket is bevonják a szolgálatba. Családos délutánok feladata az Úrral való kapcsolat és a családi kapcsolatok megerősítése. Az Istennek szentelt idő mindig áldott módon „térül“ meg. A közös éneklés, beszélgetés, kirándulás mind-mind lehetőség az Úr dicsőítésére, hiszen a közösség alapja, titka, fenntartója, erősítője is ő. Általa vagyunk egymással is közösségben.

Miként gondolkozunk tehát a vasárnap felől? Ha elszürkült nap lett számunkra, ha kedvtelésünket ekkor

űzzük, mert azt gondoljuk, hogy ez a mi napunk, akkor elveszítjük mindazt, amit az Isten elkészített számunkra. Mert nekünk nem valamire, hanem valakire, Jézusra van mindenekelőtt szükségünk. Ne a törvényeskedés jellemezze a vasárnapot, de ne is a szabadosság. A szabadság hálája késztesen bennünket az Urunkkal és az ő népével való örvendező közösségre. Gondoljunk értünk vállalt tetteire, és ez határozza meg megnyilvánulásainkat. Ha foglyul ejtünk minden gondolatot az iránta való engedelmességre (2Kor 10,5), akkor abból dicsőség származik Urunkra és áldás ránk.

Somogyi Péter

A BIBLIAI KIJELENTÉS ÉS A TUDOMÁNY (BIZONYÍTÁS VAGY CÁFOLAT?)

Többen is állítják – hitüknek vagy hitetlenségüknek megfelelően – hogy a különböző tudományos felfedezések végérvényesen bizonyítják vagy cáfolják a Biblia állításait... Nem véletlenül használják a bizonyítani/cáfolni kifejezéseket. E szóhasználat mögött a felvilágosodás észistenítése (racionalizmusa) áll. Eszerint a legfelsőbb tekintély ebben a világmindenségben a mindentől független (autonóm) emberi ész! Úgy vélték, hogy a racionalista tudós, ill. tudománya, mindenek felett álló, végső tekintéllyel bír és kötelező érvénnyel nyilatkozhat bárminek igaz, vagy hamis, helyes vagy helytelen voltáról. Véleménye perdöntő a Biblia kijelentései felett is, a tudós s az általa létrehozott tudományos ismeret minden tekintetben a bibliai információk felett áll, ezért cáfolhatja, vagy megerősítheti azokat. Fordított esetben a Bibliának ill. teológiának semmi köze a tudomány kijelentéseihez, a tudományos állításokhoz.

A racionalista tudósok derűlátóan bíztak abban, hogy az autonóm értelem az egzakt kutatási módszerek segítségével, rövid idő alatt megfejtje a világ titkait. A determinista világképet elfogadva úgy képzelték, hogy az uni-

verzum szilárd és szétrombolhatatlan elemi részecskékből épül fel, amik matematikailag leírható törvények szerint ütköznek egymással. Így minden mozgást és fejlődést előre kiszámíthatónak gondoltak. Úgy vélték, hogy a tudományos ismeret közvetlenül ehhez a valódi világhoz kapcsolódik, mely szabályos, állandó és egységes.¹ Ezen az alapon jött létre a tudományos ateizmus és vált világnézetté K. Marx (1818-1883) által.² Azt gondolva, hogy a tudomány teljesen független minden vallási-filozófiai előítéllettől és csak a tapasztalati „tényekkel“ foglalkozik („semleges, objektív“), rendíthetetlenül bíztak abban, hogy tökéletesen objektív és biztos képet tudnak adni a világmindenségről. Sokan úgy vélték, hogy a tudomány biztos alapot szolgáltat az erkölcsnek, egyéni, családi, társadalmi életnek, politikának, gazdaságnak, sőt a tudomány egy átfogó tudományos világnézetet is nyújthat az embereknek, tehát végérvényes válaszokat adhat a létkérdésekre: pl. honnan jövünk, van-e Isten, van-e láthatatlan világ, léteznek-e csodák, mi a jó, vagy mi az élet értelme, hová tartunk ... Úgy remélték, hogy e tudomány, töret-

len fejlődése során az emberiség mindenható megváltójává növi ki magát.

E nézet fölött azonban – amit szokás pozitivistá tudomány szemléletnek vagy szcientizmusnak is nevezni – eljárt az idő. Olyan filozófusok, matematikusok, fizikusok és nyelvészek adták meg neki a kegyelemdőfést, mint K. Popper, M. Rorty, K. Gödel, W. Heisenberg, N. Bohr (koppenhágai iskola), C.F.von Weizsacker, M. Polányi, J. Derrida. Munkájuk következtében sok tudósban egyre inkább tudatosultak azok a tények, hogy pl. nem létezik objektív tudományosság, mert csakis valamiféle hit alapján lehet tudományos kutatásokat végezni, a tudománynak is vannak határai, behatárolt a tudományosan bizonyítható állítások köre, a tudomány több dolgot legfeljebb valószínűsíteni képes, nem játszhatja el a világban Isten szerepét, s nem nyilatkozhat megfellebbezhetetlenül a létkérdésekről. A felsorolt felismerések közül különösen is az elsőt kívánom hangsúlyozni, miszerint nem létezik közvetlenül a tapasztalattól származó tudás. „semmiből nem lesz addig tény, ameddig nem valamilyen elmélet értelmében gondoljuk el.“³ Minden tudóson rajta van egy

„szemüveg“, amely befolyásolja őt abban, hogy a tapasztalt dolgokat, hogyan értelmezi. A tudós nem csak látja a dolgokat, hanem valaminek látja őket! Amint W. Stegmüller (1923-1991) rámutatott: „A szakterületére koncentráló tudós (matematikus, történész, természettudós) nem szívesen hallja, hogy gondolkodásának fundamentális előfeltételei metafizikai természetűek.“⁴ Vizi E. Szilveszter akadémikus így nyilatkozott ezzel kapcsolatban: „Popper és Eccless az említett, *Én és az agyam* című közös könyvében meggyőződésüknek adnak hangot, mely szerint hit nélkül nem létezik tudományos teljesítmény.“⁵ Továbbá nem hagyhatjuk említés nélkül Th. Kuhn nagy vihart kiváltó könyvét: *A tudományos forradalmak szerkezete* (1962). E könyvében meggyőzően bizonyította, hogy a „természettudomány, ahelyett, hogy objektivitásra és az igazság keresésére törekedne, nem jelent többet, mint hiedelmek elfogadott mintázatainak belül végrehajtott problémamegoldást.“⁶ Hatására a tudósok elkezdtek belátni, hogy egy-egy kor kutatóját mennyire fogva tartja kora tudományos paradigmája. A felsorolandó példák azt jelzik, hogy egy adott időszakban fennálló tudományos vagy technológiai kijelentés mennyire viszonylagos érvényű. Ez nyilván a ma élő tudósok kijelentései esetében is igaznak! 1828: Wöhler előállítja karbamidot, noha előtte mindenki azt hitte, hogy szervesetlen anyagból nem lehet szerveset előállítani. 1874: Ph. von Jolly (fizikus) M. Planck-nak mondta a mára szállóigévé lett mondatot: „ezen a területen (a fizikában), már gyakorlatilag mindent felfedeztek amit lehetett, minden ami maradt csupán pár lyuk betömése“ 1895: Newcomb (neves amerikai csillagász) azt állította, hogy fizikai képtelenség egy motorral hajtott repülőgépet. 1934: Rutherford kijelentette, hogy merő ábrándozás a magenergia ipari felhasználásáról beszélni.

Itt utalunk rá, hogy a szcientizmusból kiábránduló emberek egy része átesett a ló túlsó oldalára és a tudomány ellen fordult. A félreértések elkerülése érdekében hangsúlyozzuk, hogy ezt a

magunk részéről a legteljesebb mértékben helytelenítjük! Véleményünk szerint Isten parancsa a teremtett világ vizsgálatára ma is érvényben van és ezért tudósokra és tudományra – mégpedig Istent dicsőítő tudósokra és tudományra – végtelenül nagy szükség van és lesz!

Érdekes tény, hogy miközben a szcientizmus tudomány szemlélete bizonyos tudományos körökben már csaknem romba dőlt, aközben a hétköznapi

TÜRMEZSEI ÉRZSÉBET

HANGYA A PORBAN

Nézem a hangyát lenn a porban,
s Valaki a magasból engem néz.
Nekem göröngy... hegy a hangyának.
Nekem hegy... a Magasságosnak
parányi porszem az egész.

S míg én a hangyát észre sem veszem,
nem fáj a veszte sem,
néha eltaposom lenn az úton,
s nem is tudom
addig Ő, akinek hatalmát zengem,
szemmel tart engem,
vezet szüntelen.
Fel sem foghatja ezt a titkot
parányi hangya-értelem.

Ó, Istenem!

Én, haszontalan, kicsi hangyád,
ki ugyan megérdemlené,
ha eltaposnád, cserben hagynád,
szívemet hozzád emelem.
És téged áldalak
most... ínségek sötét hegye alatt...
Hisz neked porszem az egész.

Nézem a hangyát lenn a porban...
és szemed a magasból engem néz.

emberek közt még „köszöni, jól van“! Valakik mindig gondoskodnak a mítosz továbbéléséről. „A legtöbb ember... népszerű és mitikus elképzeléseket táplál a tudományról, de ezeknek nem sok közük van a valósághoz.“⁷ Az emberek legnagyobb része még ma is isteníti a tudományt, vakon hisz benne. Szemükben az akadémiák „szent helyek“, a fehér köpenyes tudósok, egy titkos kultusz papjai, szavuk pedig „szentírás“. Véleményük szerint a

tudomány természetesen megcáfolhatja a bibliai kijelentéseket – bár esetleg meg is erősítheti. A tudomány e lelkes híveire mégis inkább jellemzőek az ilyesféle naív nyilatkozatok: „csak azt hiszem el, amit bebizonyítanak.“ „A tudomány bebizonyította, hogy nincs Isten.“ „A tudósok bebizonyították, hogy az ember a majomtól származik.“ Számukra vitathatatlan tény, hogy „a tudomány“ véglegesen leszámolt mindenféle vallással, egyházzal, szent könyvvel, ezért a modern embernek ezekhez a tudománytalan, ésszerűtlen, babonás dolgokhoz semmi köze nem lehet.

Történelmi tény, hogy a racionalizmus tudományfelfogása nemcsak a tudósokra, vagy az „utca emberére“, hanem a keresztyén teológusokra is hatott. Sokan földre borultak a racionalista tudomány aranyszobra előtt, bevitték azt a „szent helyre“ – a keresztyén teológia épületébe – s elkezdtek annak szellemében magyarázni Bibliát. Így bontakozott ki a protestantizmusban a racionalista (liberális) teológia. „...a liberalizmus nem más, mint a racionalizmus elveinek szabad és következetes érvényesülése.“⁸ Itt csak utalnunk lehet a liberális teológia olyan, iskolateremtő képviselőire mint a protestáns J. Wellhausen, vagy R. Bultmann. A híres római katolikus teológus, T. De Chardin és követőinek széles táborra is a tudomány (evolúció elmélet) bűvöletében élt ill. él. A római katolikus teológus, Somfai Béla így nyilatkozik: „... a fejlődés tényének elfogadása szükségessé tette annak a hagyományosan kialakult keresztyén felfogásnak az újraértékelését, amely meghatározta az Istennek a világgal és emberrel fennálló kapcsolatáról... tehető megállapítások egy jelentős részét. ... A teremtés nem más, mint egy önmagát felülmúló világ létrehozása, amelyben a fejlődés legmagasabb fokán az értelemmel, szabadsággal felruházott ember is megjelenik.“⁹ Úgy tűnik, hogy az említett teológusok és követőik nem tudtak ill. tudnak szabadulni attól, hogy a tudomány ill. egy tudományos elmélet (itt az evolúció tana) olyan tekintéllyel bír, hogy érvényesíteni kell a bibliai szöveg magyará-

zatában. Jellemző állításuk, hogy a bibliai teremtéstan korhoz kötött, mitikus beszámoló – sokan még isteni ihletettségüket is kétségbe vonják – és nem tesz semmiféle, a természettudomány területére tartozó kijelentést. Hallgassuk a már idézett Somfai Bélát: „...az isteni teremtésre vonatkozó zsidó-keresztény hitet a bibliai tanítás a mezopotámiai kultúra világképének és a kor természettudományos ismereteinek felhasználásával rögzítette írásba. Ez adott alapot évszázadokon keresztül annak a téves meggyőződésnek, mely szerint ezek az ismeretek is az isteni kinyilatkoztatás tárgyát képezik. Ezért a bibliában felhasznált geocentrikus világkép túlélté keletkezésének korát...”¹⁰ Nyilvánvaló, hogy e teológusok a Biblia értelmezése során kénytelenek a teremtéstörténetet, bűnesetet, megváltást, újjáteremtést teljesen másképpen értelmezni, mint ahogy azt maga a Biblia és a nyomában járó konzervatív teológia – immár századok óta – teszi. Így születnek a „legvadabb” liberális elképzelések Ádámról és Éváról, a bűnesetről, megváltásról...

E ponton azonban érdemes kitérnünk azokra a kortárs tudósokra is, akik magukat hívő kereszténynek vallják, ámde – amint nyilatkozataikból ez egyértelműen kiderül – számukra a tudomány tekintélye sok szempontból a Biblia tekintélye felett áll. E tudósok, minden különösebb aggodalom nélkül leszögezik pl. azt, hogy aki a Biblia teremtéstörténetét valóban „teremtéstörténetnek” nevezi és több üzenetet lát benne, mint azt, hogy Isten alkotta a mindenséget, az „szélsőséges keresztény”. Meggyőződésük szerint a bibliai teremtéstörténet csak egy „korhoz kötött mitikus elbeszélés”, egy szót sem szól a természettel, történelemmel kapcsolatban s így egyáltalán semmiféle modellt nem szolgáltathat a tudósok kutatásai számára. Jelentősen hangoztatják, hogy „a Biblia nem természettudományos szakkönyv” – mintha ezt a badarságot az ellentáborban bárki állította volna. Zárójelben megjegyezzük, hogy miközben a Bibliáról így vélekednek – hozzá nem értő és arrogáns módon – beleavat-

koznak a teológia belügyeibe, ráadásul eközben a fentebb említett liberális (racionalista) bibliakritikusokkal kerülnek egy táborba... Olykor szélsőséges indulattal kijelentik, hogy mivel az evolúció – elmélete „tudományos tény”, ezért aki azt tudósként kétségbe meri vonni, és pl. a bibliai teremtésre alapozva művelői tudományát, az sarlatán s nem tekinthető komoly tudósnak. Eközben azon a véleményen vannak – minthogy más választásuk nincsen – hogy Isten valahogyan az evolúció által teremtette ill. teremti az élővilágot („teista evolúció”). Mindezzel nyilvánvalóvá teszi, hogy számukra egy – a hitetlenség jegyében született s több mint 100 éve tudományosan nem kellően alátámasztott modell – a Biblia tekintélye felett álló „tudománynak” számít, aminek minden további nélkül alárendelhetik a Biblia magyarázatát és feljogosítva érzik magukat arra, hogy ugyanezt másoktól is elvárják. Vajon lehet-e két úrnak szolgálni?

Azok a tudósok, akik az újabb tudományelméleti felismerésekkel komolyan szembesültek – kiábrándultak a tudomány imádatából és sokat veszítettek magabiztosságukból. Többnyire tartózkodnak az olyasféle kijelentésektől, mint „a tudomány bebizonyította vagy a tudomány cáfolta ezt vagy azt”. Sokkal elővigyázatosabban fogalmaznak: „a tudomány jelenlegi állása szerint, nem valószínűsíthető...” Vagy: „a tudományos kutatások alapján erősen valószínűsíthető...” Sőt: a komoly tudósok valójában már attól is tartózkodnak, hogy saját szakterületükön túlmerészkedve tegyenek a fentiekhez hasonló általános megállapításokat. A legjózanabbak azt mondják: „a saját kutatási területemen jelenleg ez vagy az a meggyőződés uralkodik, ámde vannak, akik ezt – okkal, ok nélkül – vitatják...” Vagy: „kutatási területemen, ugyanannak a jelenségnek lehetséges két vagy több, egymástól eltérő, de helytállóan tűnő magyarázata is...” Az olyan eszmék, mint abszolút helyesség, abszolút pontosság, végérvényes igazság – agyrétek csupán, melyeket egyetlen jelenlegi tudomány sem engedhet meg magának. A jelen-

legi helyzet mindig korlátozott tudásában legfeljebb sejtéseket és elvárásokat vonhatunk le a jövőbeni helyzetre nézve és ezeket valószínűségeket fejezik ki. Tehát úgy véljük, hogy a tudomány csak valószínűségi kijelentéseket tehet. A valószínűségben létezik fokozatosság: van, ami csaknem biztosan valószínű, s van, ami csak nagyon kevésbé valószínű, de a tudomány abszolút, végső igazságot, nem mondhat ki, még saját területein sem, hát még azon túllépve... Ezért egy tudós, legyen bár hívő vagy hitetlen, nem mondhatja ki, hogy a tudomány bebizonyította vagy cáfolta a Biblia valamely állítását. Ehelyett ilyet mondhatnak: „tudományos kutatásaim s eredményeim valamilyen mértékben valószínűsítik, hogy a Biblia – saját kutatási területemre tartozó kijelentései – igazak, vagy éppen nem igazak...” „Kutatásaim jelenlegi állása alapján nem értem a Bibliának ezt vagy azt a részét...” „A kutatás jelenlegi fázisában úgy tűnik ellentmondás áll fenn a Biblia ezen kijelentése és a tudományterületem azon felismerése közt, hogy...” Úgy véljük, jogos elvárás, hogy ennél többet egy tudós se engedjen meg magának, ha pedig kereszténynek vallja magát, akkor fontolja meg, hogy egy valamilyen valószínűségi fokkal rendelkező elméletet – amit holnap talán éppen megcáfol valaki – mennyiben érvényesíthet-e a Biblia magyarázata során. (Fennáll a veszélye, hogy ennek során a Galileivel vitatkozó arisztotelianus római katolikus teológusok sorsára jut!)

Ugyanakkor fontos leszögeznünk, hogy minden tudósnak tartózkodnia kell az illetéktelen határátlépésektől: kizárólag értelme és tudományos kutatásai alapján egy hívő vagy egy hitetlen tudós sem nyilatkozathat ki valami végérvényes igazságot az ún. „végső kérdésekről”. Mivel ezekre a létkérdésekre nem lehet választ kapni a véges emberi értelem és a tudományos kutatás eszközeivel, ezért – ha ilyen problémákra válaszol egy tudós – akkor nyilatkoznia kell arról, hogy nyilatkozatát mire építi! Ugyanakkor óva intenénk a hívő embereket is, nehogy a Bibliára hivatkozva nyilat-

kozzanak a tudományos kutatás körébe tartozó kérdésekről! Óvakodni kell attól, hogy bibliai érvekkel cáfoljunk meg vagy éppen bizonyítsunk tudományosnak minősülő állításokat, mert a Biblia nem helyettesítheti a tudományos munkát és eszközöket! Tudatában vagyunk annak, hogy ezen a ponton azon álláspont közelébe sodródtunk, ami – Kant nyomában járva – élesen és teljesen szétválasztja a hitet és tudást, kijelölve mindkettő illetékességi körét, biztosítva mindkettő autonómiáját a maga területén (fideizmus) – mégis vállaljuk ezt a kockázatot, elutasítva a fideizmus álláspontját. Úgy véljük ugyanis, hogy a hívő tudós – tudományos munkája során, hit által úgy határozva, tekintetbe veheti a Biblia, tudományágára vonatkozó normatív kijelentéseit és mintegy azok keretében – modellként használva azt – végezheti munkáját. Ez – ellentétben sokak véleményével – nem bénítja meg a valódi tudományos munkálkodást, s nem tesz senkit áltudóssá! Egy kutató maga dönti el, hogy pl. a teremtéstörténet természettel és történelemmel kapcsolatos isteni alap kijelentéseit mennyiben fogadja el tudományos munkája modelljeként, pl. az evolúció modell emberi feltevései helyett! Mindenestre ezt ma már sokkal nyugodtabb szívvel megteheti, mint néhány évtizede.

A Biblia olvasása során újra meg újra szembesülünk azzal az igényével, hogy mindaz, amit benne olvashatunk

– Istentől származik. Ha Szentlélek munkája nyomán hittel elfogadjuk, hogy Isten Lelkétől ihletett szöveggel van dolgunk és nem ókori embereknek a szubjektív vélekedéseivel – akkor azt kell mondanunk, hogy a bibliai információk – érintsenek bármit – a legmagasabb rendű értelem forrásából származnak. Éppen ezért a hívő ember értelme számára az örök igazság pecsétjét hordozzák és feltétlen tekintéllyel bírnak.

A hívők belátják, hogy a bibliai állításokat se nem cáfolhatják, de nem is bizonyíthatják saját értelmük tudományuk segítségével. Tudatában vannak annak, hogy az isteni értelem által szerzett könyv örök és szilárd információkat hordoz, míg a bűnös emberi értelem által létrehozott tudomány ideiglenes és változékony.

Akik nem hisznek Istenben és a Biblia isteni eredetében, azok azt csak és kizárólag emberi gondolatok gyűjteményének tekinthetik. Ennek megfelelően annyit mondhatnak, hogy az ókori emberek, évezredek, évszázadok alatt így vélekedtek az Istenről, kozmoszról, világról, emberről, bűnről és megváltásról, erkölcsről, de hogy mi az igazság, azt a tudomány fogja elmondani nekünk... Számukra a Biblia mítikus színezetű, kultúrtörténeti – irodalmi érdekesség marad, ami teljesen egy szinten áll más, hasonló irodalmi–vallási alkotásokkal, amit – a mai tudományos ismeretek fényében – lehet és kell is kritizálni.

A magunk részéről a hívő állásponton vagyunk: „A tudomány semmiképpen sem lehet szellemi tekintély! Ebben a kérdésben nincs helye megalkuvásnak. Ha a Biblia Isten Igéje, egyetlen tanító sem helyezheti fölé a maga tekintélyét. Álljon bár a tudományos kutatás csúcán és legyen bár a legtisztább szándékai, nem szabhatja meg, hogy értsük az Írást. ... Még ha az érvül sorakoztatott tények Istentől származnak is – hiszen a tudományos vélemények esendő módon a tényeket tartják nagy tiszteletben – nem bitorolhatják el a személyesen megszólaló Isten tekintélyét.“¹¹

Sípos Ete Zoltán

*

Jegyzetek:

1. Alister McGrath, Híd, (Harmat Kiadói Alapítvány, 1992), 242. oldal
2. Kessler–Solymosi, Ohne Glauben – kein Wissen, (Berneck: Schwengeler-Verlag, 1995), 13-14. oldal
3. McGrath, Híd, 232. oldal
4. Kessler–Solymosi, Ohne Glauben, 35. oldal
5. Chikán Ágnes, Levelek a tudás fájáról (Agroinform Kiadó, 2005), 146. oldal
6. Ziauddin Sardar, Thomas Kuhn és a tudomány-háborúk, (Alexandra Kiadó) 11. oldal
7. McGrath, Híd, 129. oldal
8. Koncz Sándor dr., Hit és vallás (Debrecen: 1942) 68. oldal
9. Chikán, Levelek, 163. oldal
10. Chikán, Levelek, 159. oldal
11. Henri Blocher, Kezdetben (Budapest: Harmat Kiadó, 1998) 20. oldal

A MEGTALÁLT BOLDOGSÁG

Istennel való kapcsolatom vagy inkább kapcsolat nélkülségem első emlékképe gyermekkoromra tehető, amikor keresztanyám édesanyjának – akit nagymamámként szerettem – a pöttöm óvodások legnagyobb határozottságával állítottam: „Nincs Isten“. Ő templomba járó katolikus asszony volt, aki édesanyámmal együtt a múlt rendszer minden tiltása ellenére fontosnak tartotta, hogy meglegyek keresztelve. Már elmúltam egy éves, amikor a Szolnok melletti kis alföldi falu, Zagyvarékas katolikus templomá-

ban – az előbb említett szeretett „nagymamám“ és édesanyám jelenlétében – az utolsó esti mise után, az üres templomban titokban megkereszteltek. A szertartáson a keresztszüleim nem vettek részt, mert keresztapám a falu kultúrházának igazgatója volt, és az állásával játszott volna, ha csak bejönnek a templomba.

Gyermekkoromban szerető szülők és rokonok vettek körül. Szüleim igyekeztek mindent megadni húgomnak és nekem, hogy boldog gyermekkorunk legyen, rokonaink odafigyelése pedig

kipótolta a korán meghalt nagyszüleink hiányát. Húgom és én kicsi korunktól asztmásak voltunk, orvosaink tanácsára a szolnoki Tisza-parti lakásunkból a hegyvidéki levegő gyógyító hatása miatt az ország egyik legszebb városába, Egerbe költöztünk. Ekkor nyolc éves voltam. A nyarak nagy részét azonban mindig a rékasi rokonoknál töltöttük, ahol az unokatestvéreinkkel, az utcabeli gyerekekkel nagyokat játszottunk. Mi voltunk a messziről jött „városi kislányok“, ezért mindig kitüntetett helyet élveztünk a

falusi gyerekek között. Szívesen emlékszem vissza a sárkányeregetésekre, a bicikli versenyekre, a fürdőzésekre a Zagyvában, a kagylógyűjtésre, az ebihalak életének tanulmányozására, a fáramászásokra, a házi szárnyasok megkergetésére, a frissen fejt tehéntej és a cukros-zsíros kenyér jó ízére.

Tizenhárom-tizennégy évesen kezdtek bennem felmerülni olyan kérdések, amelyek megzavarták a gyermekévek gondtalanságát. Egyre inkább kíváncsi voltam arra, hogyan jött létre ez a világ, honnan van az emberi élet, mi célból születünk meg? Gyermekkoromban szívesen beszélgettem a felnőttekkel, akiket nagyon okosaknak találtam, mert általában minden kérdésemre tudták a választ. Ezeket azonban hiába tettem fel nekik, a kapott válaszok nem tudták kielégíteni az élet nagy kérdéseire nyiladozó értelmemet. Koravén kislánynak tartottak, aki túl sokat gondolkodik felnőtteknek való dolgokon. Tizennégy éves koromban nem egyszer előfordult, hogy megkérdezték tőlem, hol érettségiztem.

A középiskolás évek alatt a megválaszolatlan kérdéseim miatt egyre nagyobb űrt és boldogtalanságot éreztem. Ekkor fogalmazódott meg bennem, hogy én másképp szeretnék élni, mint az általam ismert felnőttek, és boldog akarok lenni. Mivel még ekkor sem hittem Isten létezését, a válaszokat máshol kerestem.

Mozgékony kislány voltam, ezért mindig sportoltam: balett, úszás, futás, gimnasztika, később kézilabda, cselgáncs. Szerettem sportolni, de igazi boldogságot nem jelentett számomra.

A középiskolás évek elején barátaim gyakran hívtak házibulikba, szórakozóhelyekre. Nem éreztem jól magam közöttük, sokszor előfordult, hogy egy-egy ilyen összejövetelről sírva mentem haza. Nem értettem, miért van az, hogy a velem egykorúaknak örömet jelentenek ezek a kikapcsolódások, én pedig kínlódom az értelmetlenség érzésétől. Az okot abban láttam, hogy a zenei ízlésem nem a könnyűzene, hanem az úgynevezett alternatív zene irányába húzott. Életemben egymást érték az alternatív zenét játszó együttesek koncertjei, az üresség érzése azonban ott maradt a szívemben.

A fiúkkal való kapcsolataimban is állandó „lemaradásban” voltam. Barátnőim a sokadik szerelmi csalódásukon

voltak túl, amikor nekem még az is terhet jelentett, ha egy-egy fiú a koncertek után haza akart kísérni. A tartós kapcsolatok kialakításában később is kudarcot vallottam, így a szerelem sem hozta el számomra a boldogságot.

Az értelmetlen élet ellen való kamaszkori lázadásom a saját kezűleg varrt, igen meghökkentő, olykor megbotránkoztató ruhadarabok viselésében is megmutatkozott. Azt gondoltam, hogy a „másság”, a megszokottól való eltérés, a hagyományos öltözettel, életformával való szakítás meghozza a várva-várt tartalmas élet reményét, ez azonban nem így történt.

Tizenhét évesen találkoztam először a természetes életmódot, a természetgyógyászatot népszerűsítő folyóiratokkal, könyvekkel. Elmentem néhány, ezzel a témával foglalkozó előadásra is, ahol az előadók magával ragadó stílusa meggyőzött „az ép testben ép lélek” vélt igazáról; vagyis, ha a testünkre odafigyelünk, akkor a lelki életünk is harmonikus lesz. Egyik napról a másikra áttértem a vegetárius étkezésre, télen-nyáron a földön aludtam, nyitott ablaknál. Ezzel együtt járt természetesen a jóga és az agykontroll mindennapi gyakorlása is. A boldogság azonban még mindig váratott magára, ezért egyre szigorúbb étrendre váltottam: kezdetben még fogyasztottam tejtermékeket és főtt ételeket, később viszont már csak nyersen voltam hajlandó megenni a zöldségeket, gyümölcsöket. Ez az életmód ahhoz vezetett, hogy fiatalon komoly gyomor és izületi problémáim lettek, állandó vashiányos vérszegénységgel küszködtem. Az egészségem kezdett tönkremenni, a szeretteim aggódtak értem, de senki nem tudott lebeszélni a természetes életmód boldogsághoz vezető egyedüli útjáról.

Isten a középiskolában két református, hívő keresztyén osztálytárrsal ajándékozott meg, egyikükkel a harmadév elején közeli barátságba kerültem. Sokszor rácsodálkoztam az életére: mindenkivel tudott kedves lenni; nem szidta velünk együtt a tanárokat; nem zúgolódott, ha rosszabb jegyet kapott; mindig volt ideje meghallgatni mások problémáit, és nem pletykálgott. A környezetemben egyedül őt láttam kiegyensúlyozottnak, vidámnak és boldognak. Bevallása szerint boldogságának titka: az Úr Jézus Krisztussal való személyes kapcsolata volt.

Amikor először beszélt erről nekem, megdöbbenve hallgattam, hogy egy ilyen okos lány, mint ő, hogyan hihet egy olyan valakiben, aki nem is létezik. Amikor azt mondta, hogy Isten beszél és személyesen kijelenti akaratát az embereknek, hallani sem akartam erről az Istenről többé. Keresztyén barátnőm soha nem győzködött a megtérés szükségességéről, megértően hordozta lázadásaimat és vergődéseimet, ami abból adódott, hogy egyszerre vonzott és taszított az Istenről való beszéd. A beszélgetéseink során egyre inkább választ kaptam a régóta megválaszolatlan kérdéseimre, de ezeket a válaszokat akkor még nem akartam elfogadni.

Tizenkilenc éves koromban egy utcai árusnál rábukkantam egy könyvre, aminek a címe A bibliai hit volt. Azért vettem meg, mert kíváncsi voltam, hogy mi lehet az, ami így be tudja csapni, el tudja hitetni ezeket a kedves keresztyén embereket; érdekelt, hogy mi az ő boldogságuknak az igazi titka. A könyv olvasása közben világossá vált számomra, hogy Isten létezik, Jézus Krisztus az egyetlen Úr, és megértettem, hogy nagyon szeret engem. Ilyen szeretettel azelőtt soha nem találkoztam, annak ellenére sem, hogy szerető szüleim és tartalmas barátnői kapcsolataim voltak. Életemben először imádkoztam. Hálás voltam Istennek, hogy ő létezik és él, megköszöntem, hogy nagyon szeret engem, és elmondtam azt is, hogy az életem hátralévő részében őt akarom követni. Jézus Krisztusban megtaláltam a boldogságot, amit oly régóta kerestem. Már nem egy elérhetetlen cél volt, hanem maga a valóság. Elővettem a keresztyén barátnőmtől korábban kapott Bibliát, és az Újszövetséget egymás után többször elolvastam. Nagy vágy volt a szívemben, hogy az Úr Jézust – aki engem érthetetlen módon nagyon szeret – egyre jobban megismerjem.

Aggódó szüleim kezdetben örültek a változásoknak, amit a Jézussal való találkozásom jelentett. Újra ágyban aludtam, s mivel tél volt, becsuktam az ablakot. Megváltozott a zenei érdeklődésem, többé nem jelentett örömet a koncertekre járás. Újra szalonképes ruhákba öltöztem. Abbahagytam a jógát és az agykontrollt, mert megértettem, hogy azon keresztül – akaratom ellenére – egy idegen szellemiséget, Isten és ember ellen-

ségét, a Sátánt szolgáltam. Mivel az evangéliumokban arról olvastam, hogy Jézus evett halat és bárányhúst, visszatértem a vegyes táplálkozásra.

A barátaimnak is beszéltem arról, hogy Isten minden kérdésemre választ adott és végre megtaláltam a boldogságot, de ők értetlenül fogadták a velem történetet. Először azt gondolták, hogy a természetes életmód után ez egy újabb hóbort, de amikor látták, hogy komolyan gondolom Isten követését, fokozatosan elhidegültek tőlem.

Isten egy református házi bibliakörbe vezetett, ahol új barátokat kaptam. Mindenben igyekeztem Jézus tetszésére élni, már nem a magam ura voltam többé, hanem Jézus uralma alatt éltem. A Bibliát olvasva azonban kezdtem magam egyre kellemetlenebbül érezni. Nem tudtam mit kezdeni azokkal a részekkel, amik a bűnről, a bűnös természetéről szóltak. Másokkal együtt jó embernek tartottam magam. Csendes, kedves, vidám lány voltam, szorgalmasan tanultam, tisztel-

tem a szüleimet, kiskorom óta szerettem takarítani, sokat segítettem a házimunkában, szinte soha nem hazudtam. A jellemhibáimat elismertem, de bűnösnek nem tartottam magam. Az Igét olvasva Isten kezdte leleplezni életem egyes cselekedeteit, mint például a gyermekkori kukorica lopásokat, a húgom fölötti hatalmaskodást, a saját véleményemhez makacsul ragaszkodó természetemből adódó, nem megfelelő hangnem megválasztását szüleimmel szemben, a fiúkkal való tisztátalan flörtöket, kapcsolatokat. Isten meggyőzött arról, hogy ezek nem csupán hibák, hanem olyan bűnök, amelyekért Fia, Jézus Krisztus az életét áldozta a kereszten. Később eljutottam egy lelki hétre, ahol megvallottam Istennek az akkor felismert bűneimet és kértem, hogy bocsássa meg azokat, adjon szabadulást a bűn hatalmából.

Először megtudtam, hogy Isten létezik, megtapasztaltam a végtelen szeretetét, utána felismertem a bűneimet és megértettem, hogy a kereszthalála ér-

tem és helyettem történt, hogy szabad és boldog emberként élhessek itt a földön és majd a mennyben. Azon a csendes héten egy szakasz a Bibliából különösen hangsúlyossá vált számomra:

„Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.“ Mt 28,19-20

* * *

Jézus Krisztusban választ kaptam minden kérdésemre, személyében megtaláltam a „Boldogságot“. A fenti íge – mintegy pecsétje az újjászületésemnek – meghatározta életem értelmét és célját: dicsőségére élni, másoknak is megmutatva a hozzá vezető utat. Kiváltság számomra, hogy a Boldog Istenhez tartozhatom, hogy nap, mint nap életemben tapasztalhatom kegyelmét, szeretetét és jelenlétét.

Kézér Karolina

ÉBREDÉSI MOZGALMAK (II. RÉSZ)

A hollandiai lelki ébredésnek svájci gyökerei voltak. Merle d'Aubigné, a svájci ébredés egyik nagy alakja, egy ideig I. Vilmos holland királynak volt az udvari papja. Itt került baráti kapcsolatba Groen van Prinsterer királyi titkárral, akire nagy hatással volt a kiváló teológus. Ő lett azután a holland ébredés egyik elindítója. A holland ébredési mozgalom másik ismert alakja Isaac da Costa, egy reformátusnak áttért zsidó költő volt. Erélyesen fellépett a korszellelem, az erkölcsstelenség, a modernizmus gögössége ellen. Teológiai nem volt megfelelően képzett, kissé hajlott a miszticizmus felé is. Bár az egyházból nem akart kilépni, 1834-ben mégis az ő szolgálatai nyomán felébredt csoportok kiszakadtak az államegyházból. Groen van Prinsterer bennmaradt az egyházban, hogy ott felemelje újra meg újra szavát a visszasságok ellen. Ezzel viszont akaratlanul is útkészítője lett annak az egyházzakadásnak, amelyet Abraham Kuyper (1837-1920) vezetett, és amely igen nagy hatással volt a németalföldi reformátusságra. Bár a holland ébredési mozgalom közel sem volt

egységes, mégis nagy hatást gyakorolt az egyházi életre. Különösen a felekezeti iskolák létrejöttének ügyében történt jelentős előrelépés.

Nehéz lenne felsorolni azoknak az ébredéseknek számát és időpontját, amelyek a walesi hercegségben mentek végbe. Itt ugyanis több időpontban és több helyen, egymástól függetlenül lobbant fel az ébredés lángja. Az első Llangeithóban indult 1739-ben, míg az ún. „nagy ébredés“ 1762-ben vette kezdetét. Egy újabb lelki mozgolódás 1791-ben zajlott, míg egy másik, jóval nagyobb hatású ébredés 1817-ben következett be. Ezen időpontok között és után voltak kisebb-nagyobb ébredések, viszont hatásukban elmaradtak az előzőktől. Ezeknek köszönhetően az 1840-es ébredés idején a merionethi kálvinista metodisták száma több mint kétezer taggal növekedett. A walesi ébredések egyik fő jellemzője, hogy hiányoztak a „nagy nevek“, amit a laikus szolgálók hatékony jelenléte ellensúlyozott. Ennek ellenére rendkívül tiszta teológiai tanítás hangzott mindenhol, a felekezeti különbözőségek pedig nem játszottak különösebb szerepet.

A pietizmust követően Németországban több ébredési hullám söpört végig. Ezek közül az egyik legnagyobb volt a Friedrich August Tholuck (1799-1877) által vezetett lelki ébredés. Tholuck Halléban volt teológiai professzor. Rengeteget utazott, így nagy befolyásra tett szert az egész országban. A kálvini reformáció szellemében ténykedett, megszervezte Kálvin egyes műveinek újrakiadását. Sokat foglalkozott a szív állapotával, s ez olykor elbizonytalanította. Tanítványai élénk missziói munkát folytattak, s ezzel nagyban hozzájárultak a bel- és külmissziói mozgalom kiszélesedéséhez.

A 18. században Amerikában is nagy lelki megújulás ment végbe. Jonathan Edwards (1703-1758) biblikus igehirdetői nyomán sokan megtértek. A kálvinista presbiteriánus Edwards szoros kapcsolatot tartott fenn az angol George Whitefielddel, aki nagy hatással volt rá. Ez volt az un. első nagy lelki ébredés. A 19. században is elindult egy másik ébredési hullám, melyben elsősorban baptista és metodista igehirdetők tevékenykedtek. Ebből nőtt ki később egy új irányzat, az

ún. megszentelődési mozgalom. Elindítója Charles G. Finney (1792-1876) ügyvéd volt, aki meghatározta, hogy milyen feltételei vannak az ébredésnek, illetve hogyan lehet megindítani azt. Finney nem részesült bibliai oktatásban, hanem egy látomás által került közel Istenhez. Evangélizálni kezdett, s hatására sokan megtértek. Később az általa alkalmazott módszerrel hirdették az Igét a nagy evangélizátorok, Dwight L. Moody (1837-1899) és Reuben Archer Torrey (1856-1928) is. A bibliai tanítás kevésbé érdekelte őket, a módszerek voltak fontosak számukra. A második áldásról szóló tanításukkal előhírnökei lettek a későbbi karizmatikus mozgalomnak.

A koreai misszió kezdeteit általában 1885-re teszik, amikor két brit misszionárius, Horace Grant Underwood (1859-1916) és Henry Gerhart Apenzeller (1858-1902) Koreában megkezdték működésüket. Ám a keresztyénség gyökerei ennél jóval korábbra nyúlnak vissza ebben a távolkeleti kis országban. A nesztóriánusok már az 5. században megjelentek, később pedig jezsuita hittérítők érkeztek ide. Munkájuk sok nehézségbe ütközött, akárcsak az őket követő protestáns bibliaárusoké. Ez utóbbiak közül többen mártírhálált haltak. A missziói munka Koreában a 19. század végén kapott óriási lendületet. Underwood és társa missziói iskolát hozott létre, gyülekezetet alapított. Mivel már működtek itt korábbi gyülekezetek, meg hasonlások támadtak a különböző hitvallások miatt. A századforduló táján, amikor a belső viták elcsitultak, hatalmas ébredés kezdődött. Ennek köszönhetően a presbiteriánus (református) egyház hihetetlenül megerősödött, s talán ennek köszönhető, hogy a különböző szekták burjánzása ellenére az itteni presbiteriánus egyház napjainkban is rendkívül dinamikus fejlődik.

Magyarországon az eszmélődés jelei a szabadságharc utáni években kezdtek mutatkozni. Igaz, eleinte ez inkább csak külsőségekben nyilvánult meg, ám mégis elkezdődött valami. Már korábban is felvetődött a két protestáns egyház (református és evangélikus) uniójának kérdése, s a cél érdekében indult meg a Protestáns Egyházi és Iskolai Lap (PEIL), amelynek szerkesztésével Török Pált (1808-1883) és Székács Józsefet (1809-1876) bízták meg. Ezekben az időkben merült fel ismét egy protestáns főiskola megalapításának a

gondolata, mely végül Török Pál erőfeszítéseinek köszönhetően valósággá is lett.

Jelentős fordulatot hozott a skót misszió magyarországi beindítása. A misszió két tagja eredetileg csak átutazóban volt Magyarországon, ám mivel mindketten megbetegedtek, hosszabb időt kellett itt tölteniük. Ezt az alkalmat használta ki József nádor akkor éppen Budapesten élő mélyhitű felesége, Mária Dorottya főhercegnő (1800-1855), aki arra kérte a misszionáriusokat, hogy maradjanak Budapesten. Ők ugyan ezt nem tudták vállalni, ám hathatós közreműködésük nyomán 1841-ben megérkeztek a fővárosba a Skót Szabad Egyház képviselői, s megszervezték a budapesti missziói állomást. A Skót Misszió munkatársainak ténykedése rendkívül hatásos volt. A szabadságharc leverése után egy időre távozniuk kellett ugyan, ám 1863-ban a misszió már újra működött.

Rövidesen megkezdte munkáját az Evangelical Alliance is, amelynek vezetői 1887-ben meghívták Magyarországra a világszerte ismert skót evangélizátort, Alexander Neil Sommerville-t (1813-1889). Sommerville csaknem két esztendőt töltött itt, az ország számos gyülekezetében hirdette Jézus Krisztus örömeit, s bizonyágtétele nyomán sokfelé támadt ébredés. Közben Budapesten, az evangélium ügyének hordozói felismerték, hogy az egyre inkább magyarosodó polgárság körében nem elegendő a német és angol nyelven végezni a lelki munkát, a Hold utcai épületükben rövidesen magyar nyelvű evangélizációs estéket tartottak. Innen indultak el, s itt hirdették először az igét Szabó Aladár (1860-1944) és társai, akik úttörői lettek a magyar belmissziói mozgalomnak.

* * *

A hívő nép minden időben hálát kell, hogy adjon Teremtőjének, amiért adta ezeket az ébredéseket, és a bizonyságoknak ily nagy felleget veszi őket körül, ám nem szabad elfelednie, hogy az ébredéseket Isten adja. Akkor és úgy, amikor és ahogyan ő akarja. Nem kényszeríthető ki sem böjttel, sem imádsággal, sem egyéb „módszerekkel” – ahogy ezt némelyek gondolják. Mindez nem jelenti azt, hogy ne imádkozzunk ébredésért, sőt kötelességünk is ezt megtenni! Viszont elkeserednünk sem szabad, ha ennek ellenére Isten mégsem ad azonnal ébredést. A mi feladatunk, hogy végezzük azt, ami ránk

bízott, és munkálkodjunk Isten országában úgy, ahogy azt ő a szívünkre helyezte. Közben pedig bízhatunk abban, hogy újra megkönyörül övéin, és felébreszt sokakat, hogy megdicsőítse ezáltal is önmagát!

Margit István

*

Irodalom: Jos Colijn, Egyetemes egyháztörténet; Szabó László, Rövid egyháztörténet.

ALAKFORMÁLÁS

„Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélve, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy, mint az Úrnak Lelkétől.” 2Kor 3,18

Egy túlsúlyos hölgy a fogyás segítésére fogyasztásra specializált kórházi osztályra kapott beutalót. Felvételekor odaállították a hatalmas tükör elé, majd az osztályvezető orvos egy alakot rajzolt a tükörré, és ezt mondta: „Azt szeretném, ha a program befejezésekor Ön így nézne ki!”

Majd intenzív diéta és tornagyakorlatok sora következett, ő pedig a hétvégeken odaállt a tükör elé, és csalódottan állapította meg, hogy körvonalai még mindig jóval túlmutatnak a főorvos által megrajzolt ideálon. De állhatatosan kitartott, és egy nap, bár számára is lehetetlennek tűnt, mégiscsak elérte az áhított alakot.

Ha Jézus tökéletes lénye mellé állítjuk önmagunkat, rögtön kiderül, mennyire „formátlanok” vagyunk. Az, hogy az ő ábrázata változunk, nem azt jelenti, hogy a bűn nélküli tökéletesség állapotába jutunk, hanem azt, hogy teljes életre és érettségre juttat el. Ezt Isten gyakran a szenvedéseken keresztül munkálja (Jak 1,2-4). Néha bűneink fájdalmas következményeit használja fel. Máskor olyan nehézségbe kerülünk, amit nem konkrét bűn eredményezett, de általa Isten átvisz a fájdalmas, ámde szükséges folyamaton, hogy megtanuljunk neki engedelmeskedni. Szენvedsz valamitől? – Talán éppen az „alakformáló” folyamat zajlik. Jézus tökéletes volt, mégis szenvedéseken át kellett megtanulnia az engedelmisséget (Zsid 5,8). Ha mindvégig megtartod az Úr iránti bizalmat, egyre jobban fogsz hasonlítani az ő gyönyörűséges ábrázatához!

Az élet nehézségeit nem azért adja Isten, hogy megkeserítsen, hanem azért, hogy megtisztítson.

A GAZDAG CSALÁD

*„Adjatok, néktek is adatik;
jó mértéket, megnyomottat, és meg-
rázottat, színig teltet adnak a ti öletekbe.
Mert azzal a mértékkel mérnek néktek,
amellyel ti mérték.” – Lk 6,38*

* * *

Soha nem fogom elfelejteni 1946 húsvétját. Tizennégy éves voltam, Ocy húgom tizenkettő, Darlene nővérem tizenhat. Anyámmal éltünk, és mind a négyen tudtuk, mit jelent nélkülözni. A papám öt esztendeje halt meg, pénz nélkül hagyva mamit hét iskoláskorú gyerekekkel.

1946-ra két nővérem férjhez ment, és két bátyám elköltözött otthonról. Húsvét előtt egy hónappal lelkipásztorunk kihirdette a templomban, hogy gyűjtést indítanak egy szegény család javára. Mindenkit arra kért, hogy takarékoskodjék, és adakozzék.

Amikor hazaértünk, megbeszéltük, mit tudunk tenni. Elhatároztuk, hogy veszünk huszonöt kiló krumplit, és egy hónapig csak azt esszük. Így húsz dollárt tudunk félretenni az enivalóra szánt pénzből. Azt is kieszeltük, ha időnként kikapcsoljuk a villanyt, és nem hallgatunk rádiót, a villanyszámlán is megtakaríthatunk valamennyit. Darlene olyan sok takarítást vállal, amennyit csak bír, mi ketten pedig annyit vigyázunk kisbabákra, amennyire egyáltalán képesek vagyunk.

Kiszámítottuk, hogy tizenöt centért három teáskanna-borítóhoz elegendő pamutszövetet vehetünk, s ha megvarrjuk, darabonként kaphatunk értük egy dollárt. A kannaborítókon végül is húsz dollárt kerestünk.

Mindennap megszámloltuk, mennyi pénzt spóroltunk. Este üldögéltünk a sötétben, és arról beszéltünk, mennyire fog örülni a megajándékozott család. A lelkipásztor vasárnaponként mindenkit emlékeztetett a gyűjtésre. Az egyházközségnek körülbelül nyolcvan tagja volt, ezért azt gondoltuk, az adomány bizonyára hússzor annyi lesz, mint amennyit mi megtakarítottunk.

Húsvét előestéjén alig tudtunk elaludni, olyan izgatottak voltunk. Az sem okozott gondot, hogy húsvétra nem lesz új ruhánk – hiszen hetven dollárral tudunk hozzájárulni az adományhoz. Alig

vártuk, hogy elmehessünk a templomba! Vasárnap reggel esett az eső. Nem volt esernyőnk, és a templom több mint másfél kilométerre volt a lakásunktól, de nem számított, hogy megázunk. Darlene cipőjében kartonpapír fedte be a lyukakat. A papír szétmállott, a nővérem lába csurom víz volt, mégis büszkén üldögéltünk a templomban. Közben hallottam, hogy néhány gyerek ósdi öltözkükről beszélget. Megnéztem őket új ruhájukban, és úgy éreztem, én vagyok gazdag.

Amikor összeszedték az adományokat, a második sorban ültünk. Mami tízdolláros, mi gyerekek pedig mind a hárman egy-egy húszdolláros bankót tettünk be a perselybe.

Hazafelé egész úton énekeltünk. Ebédre mami meglepetéssel rukkolt elő: húsvéti kemény tojást ettünk a sült krumplihoz!

Késő délután a lelkipásztor állt meg autójával a ház előtt. Mami kiment, beszélgettek néhány percig, aztán visszajött, borítékkal a kezében. Kérdeztük, mi az, de nem szólt egy szót sem. Kinyitotta a borítékot, bankjegyek hullottak ki belőle. Három ropogós húszas, egy tízes és tizenhét egydolláros bankó.

Mami visszatette a pénzt a borítékba. Meg sem szólaltunk, csak ültünk, és a padlót bámultuk. Már nem milliomosnak, hanem szegénynek éreztük magunkat. Mostanáig boldogok voltunk, hogy ilyen a mamánk, és ilyen volt elhunyt papánk, és mindenkit sajnáltunk, akinek nem ilyenek a szülei, és nem volt teli a házuk testvérekkel és folytonosan látogatóba érkező sráccokkal. Viccnek tekintettük, hogy meg kell osztoznunk az evőeszközökön, kinek jut este kanál, kinek villa. Összesen két késünk volt, ezeket adtuk körbe. Tudtam, sok olyan dolog létezik, ami másoknak van, de nekünk nincs, ennek ellenére soha nem gondoltam azt, hogy szegények lennénk.

Akkor húsvétkor tudtam meg, hogy azok vagyunk. A pap egy szegény családnak vitte el a pénzt, tehát mi vagyunk a szegények. Végignéztem a ruhámon, elnyújt cipőmon, és annyira szégyelltem magam – nem is akartam többé templomba menni. Ott már valószínűleg mindenki tudott róla, hogy szegények vagyunk!

Az iskola jutott eszembe. Kilencedikbe jártam, én voltam a legjobb tanuló a több mint száz gyerek között. Azon töprengtem, tudják-e a srákok, hogy szegény vagyok. Hirtelen elhatároztam, abbahagyom az iskolát, hiszen már elvégeztem nyolc osztályt, és akkoriban ennyit írt elő a törvény.

Hosszú ideig szótlánul ültünk. Besötétedett, lefeküdtünk. Reggel elmentünk az iskolába, hazajöttünk, és alig nyitottuk ki a szánkat. Ez így ment napokig. Végül szombaton mami megkérdezte, mit akarunk csinálni a pénzzel. Mit kezdenek az emberek a váratlanul jött pénzzel? Nem tudtuk..., ahogy azt sem, hogy szegények vagyunk. Vasárnap nem akartunk templomba menni, de mami azt mondta, el kell mennünk. Verőfényes nap volt, de mi hallgatagon baktattunk az úton. Mami elkezdett énekelni, de senki nem csatlakozott hozzá.

Aznap egy misszionárius prédikált. Arról beszélt, milyen sok templomot építettek Afrikában vályogtéglából, de pénzre van szükségük, hogy anyagot tudjanak vásárolni a tetőhöz. Azt mondta, száz dollár kellene egy templom befejezéséhez. Feltette a kérdést: – Nem tudunk-e áldozatot hozni azért, hogy segítsünk ezeken a szegény embereken? – Egymásra néztünk, és egy hét óta először mosolyodtunk el.

Mami belenyúlt a táskájába, és kivette belőle a borítékot. Átadta Darlenének, ő nekem, én pedig Ocynek. Ocy tette bele a perselybe.

Amikor megszámlolták a perselybe tett adományt, kiderült, hogy valamivel több mint száz dollár gyűlt össze. A misszionárius nagyon izgatott lett. Nem számított ekkora adományra ebben a kis gyülekezetben. Azt mondta: – Bizonyára van néhány gazdag család ebben az egyházközségben.

Nyolcvanhét dollárt adtunk a „valamivel több mint száz dollárba”. Mi voltunk az egyházközség gazdag családja! Nem maga a misszionárius mondta ezt? Soha többé nem éreztem magam szegénynek.

Eddie Ogan

(Részlet Jack Canfield – Mark Victor Hansen: Megható történetek c. könyvéből)

A BIBLIA SZÖVETSÉG TANÁCSA 2005-ben, december harmadikán tartotta utolsó ülését, ahol rendes tagként részt vett, Alföldy-Boruss Dezső, Asztalos Zoltán, Bükkösi Miklós, dr. Makrai Tibor, Margit István, dr. Mikolicz Gyula, Sípos Ete Álmos, Sípos Ete Zoltán, Papp Tibor, Pálúr László, Varga Róbert és dr. Viczián Miklós, valamint Mórén Tamás Ellenőrző biz. elnök és Sípos Alpár Szabolcs bibliaiskola igazgató, távol maradt dr. Nagy Péter Mihály tanácsstag és Lakatos Tibor, Szabó Pál póttag. A napirend előtti áhítatot Pálúr László tartotta. A Tanács

- tudomásul vette a január-októberi időszak gazdálkodásáról szóló beszámolót, az NCA pályázaton nyert támogatás első részletének utalását,
- döntött: – a Pécel, Felsősor utcai ingatlan használatbavételi engedélye megkéréséről, – a karácsonyi Biblia és Gyülekezet BSz tagokhoz eljuttatásáról, – BSz-t bemutató film készítéséről, – a munkatársaknak történő egyszeri természetbeni juttatásról üdülési csekk formájában, – az esetleges, szükség szerinti kamatmentes hitelfelvételről,
- meghatározta a BSz székházában a rendezvények szállás és ellátási díját,
- elfogadta a BSz 2006. évi programtervét, amit kihirdetésre a Biblia és Gyülekezetnek átadott; és számviteli politikáját,
- meghatározta a tagfelvételi lap – adatvédelmi jogszabályok miatt megváltozott – új tartalmát és formáját,
- tárgyalta esetleges, jövőbeni pályázati lehetőségekről,
- öt személy tag-felvételéről határozott,
- rendkívüli tanácsulról döntött, aminek a tervek szerint egy napirendi pontja lesz: a BSz eddigi tevékenységének áttekintése, és a jövő lehetőségének felvázolása. ■

*

RENDKÍVÜLI TANÁCSULÉST tartott 2006. január 7-én péceli székházunkban a Tanács, amin részt vettek a tanácsstagok, az Ellenőrző bizottság elnöke, a bibliaiskola igazgatója; a póttagok távolmaradtak. Bükkösi Miklós áhítata, majd közös imádság után napirendi pontként a BSz eddigi tevékenységének értékelését, valamint a jövőbeni lehetőségek számbavételét határozták meg azzal a céllal, hogy ezekről tárgyalnak és szükség vagy lehetőség esetén határoznak. Napirend előtt

határoztak arról, hogy létrejötte esetén a BSz is szívesen részt vesz egy, az ifjúsági munkát a keresztyén szervezetek között országos szinten segítő szervezet munkájában.

A napirendi témához előzetesen írásos munkaanyagot készített és juttatott el – külön-külön – Margit István és dr. Mikolicz Gyula tanácsstag, Sípos Alpár Szabolcs pedig programtervet nyújtott be.

A Tanács

- a tanulmányok alapján tárgyalta néhány, a BSz múltjához tartozó eseményről, döntésről,
- vitát folytatott az emelt szintű bibliaiskola lehetőségéről, majd – egy tartózkodás mellett – úgy határozott, hogy bizonytalan időre felfüggeszti az emeltszintű oktatási programot,
- a BSz-nek, mint társadalmi szervezetnek, Alapszabályban meghatározott célját elemezve arra az elhatározásra jutott, hogy – az alakulás óta eltelt több mint másfél évtized társadalmi változásait figyelembe véve – a szervezet célját érthetőbben fogalmazza meg, tagoltabb formát terjeszt módosítási elfogadásra a közgyűlés elé,
- határozott arról, hogy a felvetett javaslatokat a titkár dolgozza fel és vesse össze az érvényes Alapszabállyal, majd a szöveget juttassa el a tanácsstagokhoz, akik ezután határoznak, hogy az írásos forma megfelel-e a tanácsulésen megfogalmazottaknak. A módosítási javaslat ezek után a Biblia és Gyülekezetben meghirdetve kerül a közgyűlés elé. ■

*

PÁLYÁZATUNKKAL, amit működési célokra az NCA-hoz (Nemzeti Civil Alapprogramhoz) nyújtottunk be, négy millió forint pályázati pénzhez jutottunk. Az összeg első részletét még a tavalyi esztendőben átutalta az Államkincstár, a második részlete – a kormány zárolási döntése miatt – csak az idei esztendőben érkezett meg. A támogatást közüzemi számlák (víz-csatorna, villany, földgáz) kiegyenlítésére, munkabérre, illetve annak közterheire fordíthattuk. ■

*

ÚJ TARTALMÚ ÉS FORMÁTUMÚ tagfelvételi nyilatkozatot használ a jövőben a BSz. Kérjük a tagfelvételt ajánló tagjainkat, körzetfelelőseinket és a belépni szándékozókat, hogy igényeljék péceli központunktól az új nyomtatványokat! ■

*

GYERMEKMEGŐRZÉST szervezünk május 1-jei közgyűlés-csendesnapunkra. Várjuk a családosokat is!

In memoriam

– † Dézsi Zoltánné (1920) Buj

– † Gyóni József (1920) Albertirsa

„Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklaja és öröksége te maradsz, Istenem, örökké!” – olvassuk a zsoltáros vallomását (73,26) és tudjuk, hogy a hívő ember reménysége azóta is változatlan.

Elköltözött szövetségi tagjaink reménysége valósággá vált, mi pedig hálás szívvel emlékezünk életükre, szolgálatukra.

Isten vigasztalja hozzátartozóikat, gyülekezetüket!

*

A BIBLIA SZÖVETSÉG ELÉRHETŐSÉGEI:

cím: 2119 Pécel, Kálvin tér 2/b;

levelezési cím: 2119 Pécel, Pf. 17;

telefon: (28) 452-334;

fax: (28) 452-334/126. mellék

e-mail: bsz@bibliaszov.hu;

mikolicz@bibliaszov.hu;

mhorvath@bibliaszov.hu

honlap: www.bibliaszov.hu

számlaszám: 11742331-20002279

*

Az Ébredés Alapítvány e-mail címe:

imargit@bibliaszov.hu

*

Folyóiratunk legközelebb 2006 júniusban jelenik meg. Lapzártá: 2006. május 15.

TAVASZI KÖZGYŰLÉS ÉS CSENDES NAP LELKI PROGRAMJA

Isten népe a világban (2Kor 7)

- *A gazdag nép (6,16-7,1)*

- *A szent nép (7,1)*

- *A szomorkodni is tudó nép (7,8-10)*

- *A megvigasztalt nép (7,13-16)*

*

Szeretettel és tisztelettel várjuk
az érdeklődőket

2006. május 1-jén 10 órára
a Budapest, Nagyvárad téri
ref. templomba!

"KEZDETEK" TANULMÁNYI VERSENY

A Biblia Szövetség Protestáns Teremtéskutató Köre negyedik alkalommal hirdet tanulmányi versenyt középiskolás diákok számára.

Feladat: egyenként 2-3 oldalas esszé írása a megadott – mindkét – témakörből.

Témák

1. Az intelligens tervezés elméletének bibliai alapokon történő kritikai értékelése
2. Tankönyvben vagy tetszőleges olvasmányban talált evolúcióval kapcsolatos vélemény, állítás kritikai értékelése

Díjazás: I. hely: 30 000 Ft.
II. hely: 25 000 Ft.
III. hely: 20 000 Ft.

Különdíj: A honlapunkon közzétett számolási feladatok legjobb megoldását különdíjjal (25 000 Ft) jutalmazzuk.

Minden pályázó 50% kedvezményt kap a Genézis tábor (2006. júl. 17-22.) részvételi díjából.

Beküldés: 2006. április 30-ig email-ben vagy postán (nyomtatva és CD-n) a **Protestáns Teremtéskutató Kör, Szeged-Újszegedi Református Egyházközség, 6726 Szeged, Szent-Györgyi Albert u. 6-8.** címre; illetve az imreszilagi@hotmail.com, vagy cs_matyi@yahoo.com e-mailra; Honlap: www.kezdetek.hu

Bővebb információ: 06-20-245-1650 (Szilágyi Imre), 06-20-424-5745 (Cserháti Mátyás)

Az értékelés szempontjai:

- A kiírt téma világos, logikus kifejtése (max. 10 pont esszénként)
- Bibliikuság és a tartalom kapcsolata (max. 10 pont esszénként)
- Külső megjelenés, nyelvhelyesség (max. 5 pont esszénként)

Eredményhirdetés: A pályázók írásbeli értesítést kapnak legkésőbb 2006. június 15-ig, a pályázat beküldésekor közölt értesítési címre.

FONTOS KÉRDÉSEINK

sorozatunk következő előadásai:

- április 9.: **Halod-e a Passiót?** - az egyházi esztendő fontos napjai a szakrális muzsikában (húsvéti ünnepkör - zenei bemutatóval)
- május 14.: **Fundamentalisták-e a bibliahű keresztyének?**

***

Az előadás 17 órakor kezdődik a Bp., Nagyvárad téri ref. templomban (Üllői út 90.).

Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Az előző előadások hanganyaga a helyszínen megrendelhető.

SZAKIRÁNYÚ BIBLIAISKOLAI TANFOLYAMOK 2006-BAN

PÉCEL: Ifjúsági munka - ápr. 21-23. ❖

Házasság gondozás - máj. 19-21. ❖

Gyülekezetépítés- bibliakör-vezetés - júl. 31-aug. 4. ❖ Beteglátogatás - szept. 15-17. ❖

Személyes evangélizáció - okt. 27-29.

szervező: Biblia Szövetség - 2119 Pécel, Kálvin tér 2/B, tel.: 28/452-334

***

GYÖNGYÖS - EGER - NOSZVAJ:

Személyes evang. - jan. 28-29. ❖ Lelkigondozás - márc. 18-19.

szervező: Kéri Tamás - 3200 Gyöngyös, Arany J. u. 2., tel.: 37/311-563

A tanfolyamra mindig a megnevezett szervezőnél kell jelentkezni!

BIBLIAISKOLAI TANFOLYAMOK

(2006. január–december)

– ALAPFOKÚ –

PÉCEL:

VIII. r. - máj. 12-14.;

IX. r. - aug. 18-20.; X. r. - szept. 22-24.

❖ I. r. - aug. 25-27.; II. r. - okt. 6-8.;

III. r. - dec. 15-17.

szervező: Biblia Szövetség - 2119 Pécel,

Kálvin tér 2/B, tel.: 28/452-334

***

BP.-ÚJPEST:

III. r. - máj. 20-21.; IV. r. - szept. 9-10.;

V. r. - okt. 28-29.; VI. r. - dec. 2-3.

szervező: Lóránt Gábor - 1041 Budapest,

Szt. István tér 24.; tel: 369-6222

***

HAJDÚBÖSZÖRMÉNY:

II. r. - jún. 10-11.; III. r. - szept. 16-17.;

IV. r. - dec. 9-10.

szervező: Nyíri Antalné - 4220 Hajdú-

böszörmény, Kálvin tér 19., tel.: 52/561-325

***

BP.-RÁKOSFALVA:

VII. r. - ápr. 8-9.; VIII. r. - jún. 10-11.;

IX. r. - szept. 2-3.; X. r. - okt. 14-15.

szervező: Nagy Károly - 1106 Budapest,

Kerepesi út 69., tel.: 260-6943; 261-4585

***

DEBRECEN:

IV. r. - máj. 13-14.;

V. r. - szept. 30-okt. 1.;

VI. r. - nov. 18-19.

szervező: Juhász Attiláné - 4024 Debrecen,

Liszt F. u. 4. II/10., tel.: 52/311-754

***

NYÍREGYHÁZA:

V. r. - máj. 27-28.; VI. r. - szept. 16-17.;

VII. r. - nov. 25-26.

szervező: Gubányi Mihályné -

4400 Nyíregyháza, Fazekas J. tér 7. VI/45.,

tel.: 20/456-00-46

***

A tanfolyamra mindig a megnevezett szervezőnél kell jelentkezni.

Pécelen bentlakás és teljes ellátás van.

A kihelyezett tanfolyamokra a résztvevők naponta bejárhatnak, és mindenki önellátó.

CSALÁDI NAP

2006. június 10-én péceli központunkban tartjuk következő családi napunkat,

amire mindenkit (a család apraját-nagyját) szabadidős és lelki programokkal,

közös ebéddel várunk a szervezők!

Részleteket lásd a mellékletben!

Jelentkezés az étkeztetés megszervezése miatt június 7-ig ajánlott.

MEGHÍVÓ

A Biblia Szövetség közgyűlését és tavaszi csendesnapját

2006. május 1-jén 10 órától tartja
a Budapest, Nagyváradi téri ref. templomban
(VIII. ker. Üllői út 90.).

* * *

Tervezett szakmai program:

*főtitkári beszámoló,
közhasznúsági jelentés,
zárszámadás betérjesztése,
Felügyelő bizottság jelentése,
2006. évi költségvetés betérjesztése,
az Alapszabály módosítása*
- ezekről a közgyűlés tárgyal és szavaz.

*

Lelki program: Isten népe a világban - címmel

*

Amennyiben a meghirdetett időpontban a közgyűlés határozatképtelen, akkor a megismételt közgyűlést

2006. május 1-jén, 11 órakor,

a fent jelölt helyszínen tartjuk, amelyik már létszámba tekintet nélkül lesz határozatképes.

A Biblia Szövetség tagjait és az érdeklődőket szeretettel várja a BSz Tanácsa!

*

Kérjük a Szövetség tagjait, hogy 9.00-9.45 között aláírásukkal igazolják részvételüket, amikor majd kézhez kapják a közgyűlés tárgyalási anyagát is. A regisztráció lezárása után érkező tagjaink a szavazásban – sajnos – aktívan nem vehetnek már részt.

* * *

Alapszabály módosításának tervezete

(*dőlt* a megmaradó szöveg, *kövér* a kiegészítés)

A./ Az 1.§ kiegészül

1.§ Az alapítók az egyesület céljának elérése végett azokat a keresztyén hitre jutott egyháztagokat kívánják a szervezetbe összefogni,

– akik készek munkálni egyházuk megújulását, és felelősséggel vállalják a hívő ember küldetését,

– akik a Bibliát isteni tekintélynek tartják,

– akik – a reformátori hitvallások szellemében – egyetértenek a biblikusan értelmezett evangélizációval, a hitre jutottak bibliai tanításával, az emberek folyamatos lelki-erkölcsi megújulásával.

B./ A 3.§ módosul:

3.§ Az egyesület célja:

– az evangélium és a keresztyén etikai normák képviselése a társadalomban,

– segíteni a keresztyén emberek összefogását, erősíteni kapcsolataikat,

– bibliaiskolai oktatással támogatni a keresztyén gyülekezetek megerősödését;

– szerveződés a szolgálatra és biblikus életvitelre.

C./ A 4§ (1) bekezdés kiegészül:

(*A Szövetség a 3. §-ban meghatározott célok elérése végett*)

– állásfoglalásokat készít és tesz közzé a távirati irodák, média vagy saját kiadású nyomtatványok segítségével,

– Internetes honlapot szerkeszt és működtet,

– együttműködik más hazai civil szervezetekkel, egyházakkal, szükség szerint bekapcsolódik az ezek által vállalt feladatok végzésébe,

– kapcsolatot keres és tart fenn külföldi civil szerveződésekkel és egyházakkal.

D./ A 12.§ módosul, kiegészül:

12. § Az elnök feladat és hatásköre:

Az elnök hívja össze és vezeti az éves rendes, illetve a tagok legalább egyharmada által kért rendkívüli közgyűlést.

Az elnök a Szövetség Tanácsának -illetve a törvényi feltételek megléte esetén a Felügyelő bizottság - kérésére is összehívja a rendkívüli közgyűlést, és vezeti azt.

Az elnök akadályoztatása esetén az elnöki teendőket az alelnök látja el.

E./ A 18. § módosul:

18. § Területi felelősök

Magyarországot a tagok közötti kapcsolattartás erősítésére, a szövetségi célok hatékonyabb végzésére a Szövetség Tanácsa területekre osztja fel, ezek a területek, mint szövetségi körzetek szervesen kapcsolódnak a Biblia Szövetséghez, és nem önálló jogi személyek. Öt éves időtartamra a körzetekben élő tagok maguk közül felelőst választanak, aki a körzet munkáját szervezi, és tartja a kapcsolatot a Szövetség titkárával. A felelőst a Biblia Szövetség ügyintéző szerveinek választását követő fél éven belül kell megválasztani.

F./ Az Alapszabály új, 28.§-sal egészül ki:

28.§ A 2006. május 1-jén módosított Alapszabály a közgyűlés jóváhagyásával lép hatályba. A 4.§ (1) bekezdésre vonatkozó módosítást már a folyamatban lévő ügyekre is alkalmazni kell, a 18. § rendelkezései visszaható hatállyal ismerik el az eddigi körzeti cselekményeket.

G./ Az Alapszabály utolsó mondata módosul:

Módosításokkal egybeszerkesztve az utolsó módosítás napján, a 2006. május 1-jei közgyűlés határozata alapján.

* * *

A Szövetség tagjai a módosításhoz írásbeli kiegészítő javaslatot tehetnek **2006. április 20-ig**

a Biblia Szövetség címén (2119 Pécel, Pf. 17).

A közgyűlési szavazásra csak a megjelölt és fent közölt szövegjavaslat, ill. a határidőig beérkező kiegészítő javaslatok kerülhetnek.

A közgyűlésen kiegészítő javaslatot nem lehet betérjeszteni.

Szükség esetén a szövetségi tagok számára a jelenleg érvényes Alapszabályt megküldjük, ha erre vonatkozó igényüket 2006. április 15-ig péceli központunkba eljuttatják. A fénymásolási és postaköltséget felszámítjuk.

*

Gyermekfelügyeletről gondoskodunk.

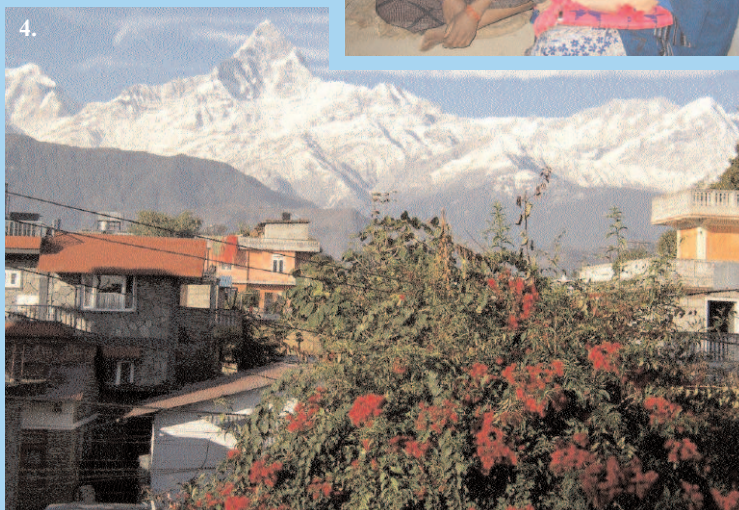

Bűz tagok misszióban – Andrea Dél-Ázsiában

Csépe Andrea Dél-Ázsiában teljesít külmisziói szolgálatait, ahol távoli nyelvrokonaink, a magarok között munkálkodik. Feladatuk egy magyar ábécéskönyv készítését, illetve az írás-olvasás oktatását kapta. Ebből a célból gyakran utazik távoli hegyi falvakba, hogy tanulmányozza nyelvüket. Munkáját nehezíti a sok nyelvjárás, amik nagyon különböznek egymástól.

Andrea tavaly nyáron hazajött, egyrészt pihenni, másrészt beszámolni eddigi munkájáról. Csaknem ötven gyülekezetbe, közösségbe látogatott el, ahol vetített-képes előadásokat tartott, közben sok száz levelet, beszámolót, jelentést írt. Félév itthonlét után most, februárban tért vissza Dél-Ázsiába.

Tervezi, hogy az eddig elkészült tanítási anyagok felhasználásával beindítsa a faluban az első próbaosztályt. Az így szerzhető tapasztalatok segítségével, magyar munkatársaival szeretné kidolgozni a magyar nyelv „leírásának“ legmegfelelőbb módszerét, majd ennek alapján elkészíteni az Újszövetség javított változatát. Célja, hogy a magarok is anyanyelvükön olvashassák Isten Igéjét.

Népviselőbe öltözve (balról a második) (1.);
a falusi bútorozott hálószoba (2.);
tanulni vágyó fiatalasszonnyal (3.);
kilátás egy városi ház ablakából (4.); gyerekek a padon (5.);
olvasás óra (6.);
beszámoló egy magyarországi gyülekezetben (7.)

Bsz tagok misszióban – Krisztina Zambiában...

2006. 01. 14-én Miskolcon, a Deszka-templomban, a Tetemvári gyülekezet zambiai küldetésébe, egészségügyi területre bocsátotta ki Dr. Keszi Krisztinát, akit a Molnár Mária Küldetésügyi Alapítvány készített fel és delegált az afrikai országba. Képviseletében Krisztina (az állóképen is); Csomós József, Dr. Bölcskei Gusztáv ref. püspökök; Keresztfalvi Béláné, a misszió munkatársa és Hartmut Vacker a németországi Liebenzelli misszió képviselője látható.

„Amikor születtem, nehéz idők jártak. Édesanyámnak mégis fontos volt, hogy engem Istenre bízson. Ezért úgy döntött, hogy megkereszteltet. Ezzel azt kockáztatta, hogy az akkor már hattagú család esetleg kenyérkereset nélkül marad. Nagyon mélyen él a szívében az a keresztelés, és sokszor elmesélte azt nekünk gyermekkorunkban. Akkor, abban a templomban nem volt ünneplő gyülekezet, csak a lelkész, édesanyám és én „vettünk“ azon részt. Anyukám azt várta, hogy a lelkész a fejemre „önti“ majd a vizet, elmondja nevemet és ezzel el is lesz minden intézve. De az a lelkész hűséges szolga volt, és egyáltalán nem zavarta őt az üres templom. Szabályos keresztelési igehirdetést tartott, és jó dolgot kért számomra Istentől. Azt, hogy, miként a gyertyák fénye megvilágítja a sötét templombelsőt, legyek én is világító élet. Áldjon meg Isten ilyen élettel, így legyek a sötétben élők számára világító gyertyafény. Ma, a technika korában a gyertya fénye jelentéktelen, nagyon gyenge; de áldott ott, ahol sötétben élnek az emberek. Nem akarok több lenni ma sem, csak amennyit Isten gondolt el az életem felől: sötétben élőknek világító gyertyafény.“ – Dr. Keszi Krisztina

... és Katinka Pécelen

Radnai Katalin, a Biblia Szövetség legrégebbi munkatársaként még 1984-ben, Dr. Fekete Péterék mellett - felmondva kórházi főnővéri státuszát - vállalta a főállású szolgálatot. Ő volt az, aki Péter bácsi halála után beüzemelte 1985-ben az „Isaszegi úti“ házat az induló bibliaiskolák-konferenciák helyszínéül, majd mindeneként (főzött, takarított, levelezett, szervezett és igével is szolgált) még arra is „maradt“ ideje, hogy az ifjúsági szolgálatban tegye őt hasznossá az Úr. Régi álma teljesült, amikor - elsősorban egészségi állapotának megromlása és az idős szüleiről való gondoskodás okán - kerkedvezménnyel 2005. év végén nyugdíjas lett, azóta nyugállományú részmunkaidősként segít a BSz-nek.

*
Katinka, köszönjük hűségedet,
az Úr áldja meg életed következő szakaszát is!

A Biblia és Gyülekezet című folyóiratra a **11742331-20003610** számlaszámon lehet előfizetni

Előfizetési díj 2006-ban: Belföldön: 1.700,- Ft/pld.; (1.500,- Ft/pld 10 pld. felett); Külföldön: - európai országokba: 3.500,- Ft/pld; - tengeren túlra: 4.500,- Ft/pld. A folyóirat megjelenik negyedévenként. Az előfizetés nélküli árus példány ára 320,- Ft.

A Biblia és Gyülekezet szerkesztősége és kiadóhivatala: a Biblia Szövetség címén

Kiadja a Biblia Szövetség megbízásából az Ébredés Alapítvány, felelős kiadó: *Szabó László*

***

Biblia Szövetség címe: H-2119 Pécel, Pf. 17. Telefon/fax: 06 (28) 452-334 Internet: www.bibliaszov.hu E-mail: bsz@bibliaszov.hu
felelős szerkesztő: *Sípos Ete Almos*; szerkesztő: *Dr. Mikolicz Gyula*; rovatok: tematikus igehirdetés/ *Cseri Kálmán*; gyülekezetépítés/ *Végh Tamás*;
hit és tudomány/ *Sípos Ete Zoltán*; bizonyágtétel, hit és élet, életkép, hírek-közlemények/ *Dr. Mikolicz Gyula*; történelmi múlt/ *Margit István*;
tördelés: *Horváth Mária*; címlapkép: *Koncz András (Erdélyi mező)*

(Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza!)

***

Nyomtatás: Holo-Color Kft. 1163 Bp., Veres P. út 37. – HU-ISSN 0866-2932